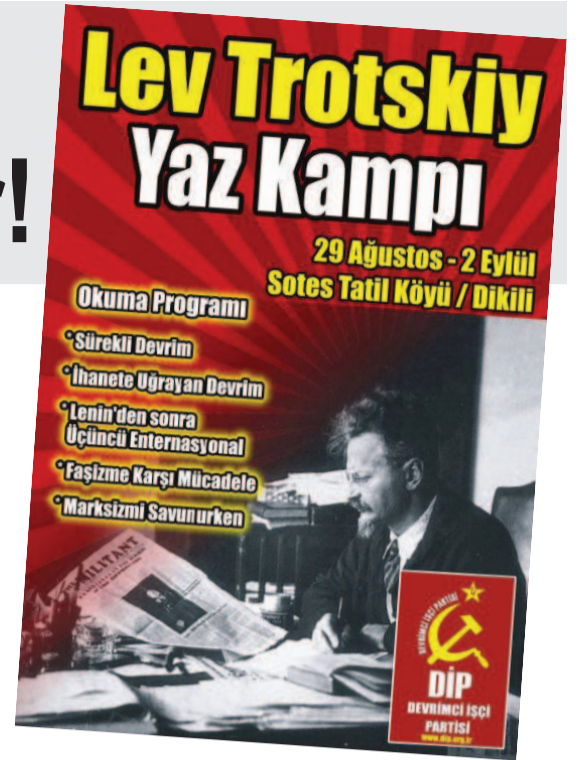

Trotskiy kampı enternasyonal katılımıyla 29 Ağustos'ta başlıyor!

Gerçek

Ağustos 2012 / Sayı: 34

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Bizim miras hukukumuz farklı!

Hanlarınızı hamamlarınızı çocuklarınıza bırakırsınız. İş evlilikleri yaparsınız ki mülk bölünmesin! Akrabalık yoluyla holdinglerinizi büyütürsünüz! Sizin için evlenme, boşanma, aile, çocuklar, torunlar hep mülkiyet temelinde tanımlanır. Milyonların, on milyonların geçim araçları olması gereken üretim ve dolaşım araçlarını, yani fabrikaları, madenleri, enerji santrallerini, ulaştırma sistemlerini, bankaları, sigorta şirketlerini tekelinize alırsınız. Ama onlar da sizi hâkimiyetine alır. Hayat boyu sermayenizi ve servetinizi büyötmek için uğraşır didinir durursunuz. Zavallica!

Bizim anamızdan babamızdan, dedemizden ninemizden bize kalsa kalsa bir ev kalır, altı kardeş arasında bölüşülür. Bir küçük toprak parçası kalır köyde, amca, hala, yeğenler üleşilir. Bizim ne onlardan devraldığımız fabrikalar, han hamam, milyar dolarlar, İsviçre'de banka hesaplarımız var, ne de çocuklarımıza böyle şeyler bırakacağız.

Ama bizim o kocaman ailemizden, o emekle, terle, akıl nuruyla oluşturulmuş büyük ailemizden, yani işçi sınıfından devraldığımız çok değerli bir miras var: haklarımız. Biz bu ülkeyi sarsan yirmi yıl boyunca, yani 1960-80 arasında milyonlarca işçinin, emekçinin, gencin verdiği mücadelenin ürünü olan haklarımızı anamızın ak sütü gibi değerli biliriz.

Siz patronlar onların büyük bölümünü 12 Eylül denen o askeri cehennemde bir azrail misali tırpanladınız. Sendikalarımızı dişsiz tırnaksız kıldınız. Ardından Özal dönemi, Çiller dönemi, Kemail Derviş'le desteklenmiş Ecevit-Bahçeli-Yılmaz hükümeti, Erdoğan dönemi geldi. Bir bölümünü daha biçtiniz. Şimdi ise kıdem tazminatımıza göz dikiyorsunuz.

Yooo! Kıdem tazminatı bizim iş güven cemizdir. İş yasalarınız sizin olsun, mahkemeleriniz sizin olsun, polisiniz sizin olsun. Ama dedelerimizin babalarımızın, nineleirimizin analarımızın dev mücadeleleriyle elde ettikleri kıdem tazminatına dokundurtmayız. Bizim mirasımız haklarımızdır çünkü!

Gerçek

Kıdem tazminatına dokundurtmayız!

TEK MİRASIMIZ HAKLARIMIZ

sayfa 3

EEK 7. Uluslararası Yaz Kampı'ndan izlenimler

4

Suriye: Rejim çöküyor, yerine ne gelecek?

6-7

Balkan Harbi: 1908 devriminin "Termidor"u

10-11

Dilek Pir

Hükümet yarım milyon işçinin toplu sözleşme hakkını gasp ediyor

Yüz binlerce işçi aylardır toplu sözleşmelerinin yenilenmesi için bekliyor, bekletiliyor. Bu gidişle özlük ve sosyal haklarının iyileştirilmesi bir yana herhangi bir ücret artışı bile alamadan 2012 yılını kapatacaklar. Bu durumun nedeni olarak karşımıza bir kez daha hükümetin sendikalara yönelik yetki şantajı çıkıyor.

Şu anki yasaya göre Bakanlık her yıl Ocak ve Temmuz aylarında sendikaları işçilere ait istatistikleri açıklaması gerekiyor. Bu rakamlar en son 2009 Temmuz ayında açıklanmıştı. Sendikalar işyerinde yetki tespiti için başvurduklarında 2012 yılının başına kadar 2009 Temmuz'unun rakamlarına göre toplu sözleşme yetkisini alıyorlardı. Ancak çalışma bakanlığı 1 Şubat'tan beri yetki için başvuran sendikalara cevap vermiyor. Gerekece olarak da eğer yetki tespitine girilirse bakanlık istatistiklerini açıklamak zorunda kalacaklarını, böyle bir durumda da sendikaların büyük bir çoğunluğunun yetkiyi kaybedecek olmasını gösteriyor.

Çünkü gerçek rakamlar açıklanırsa Türkiye'de sendikalı işçi sayısının 3 milyon 230 bin değil, yaklaşık 930 bin olduğu ortaya çıkacak. Bu durum çoğu sendikanın toplu sözleşme yetkisini kaybetmesi anlamına gelecek. Çalışma Bakanlığı da sözde işçileri, sendikaları düşünüyormuş gibi görünmek için işkolu barajının düşürülmesini öngören yeni Toplu İş İlişkileri Kanunu'nu (TİİK) beklidiklerini ileri sürerek yüz binlerce işçinin toplu sözleşme hakkını gasp ediyor. Başta otomotiv, beyaz eşya ve demir çelik olmak üzere 200 bin işçi toplu sözleşmelerin yenilenmesi için bekliyor. Yeni sendikalı olmuş işyerlerindeki işçiler yetki tespiti ile birlikte toplu sözleşme yapılması için bekliyor. Yasanın geçmemesi, bunu bahane ederek Bakanlık bu yıl istatistikleri yayınlamaması durumunda kamuda çalışan 200 bin, özel sektörde de 350 bin olmak üzere toplam 550 bin işçinin toplu sözleşmesi yapılamamış olacak.

Burada ikili bir görev çıkıyor karşımıza. Birincisi, toplu sözleşme hakkının yetki tespiti şantajı ile fiilen gasp edilmesine karşı sendikalarımızla birlikte mücadele etmek, aylardır mecliste sürünen, ne zaman çıkacağı belli olmayan bir yasaya havale edilmesine daha fazla izin vermeden toplu sözleşmelerin tamamlanmasını sağlayacak basıncı oluşturmak.

İkincisi ve uzun vadeli haklarımız açısından daha önemlisi ise TİİK'in kendisine karşı verilecek mücadele ile ilgili. 12 Eylül'ün sendikal örgütlenmeye indirdiği en büyük darbelerden olan 2821 ve 2822 sayılı yasaların yerine sanki sendikal alanda özgürlükler getirecek bir yasa olarak sunulan TİİK'in, sendikal örgütlenmenin önünü açmak bir yana bazı bakımlardan geriletici bir etkisinin olacağını gazetemizin önceki sayılarında ayrıntılı olarak ele almıştık. Burada sadece tek bir yönüne, toplu sözleşme hakkının gaspı bağlamında hükümetin ikiyüzlülüğüne bir kez dikkat çekmekte fayda var.

Sendikaların bugün yapılacak bir tespit sonucu yetkiyi kaybedecekleri için yeni yasa ile barajın düşürülmesini beklemek istemeleri tam bir yalandır. Çünkü yeni tasarıda kimi işkollarının birleştirilerek işkolu sayısının 28'den 18'ye indirilmesi sonucu birleştirilen işkollarında çalışan toplam işçi sayısı arttığı için, şu an işkolu barajını sağlayan birçok sendika bile barajın altında kalacak. Daha basit ifade etmek gerekirse, şu anda istatistikler açıklansa, 51 sendikadan 39'u yetkiyi kaybedecekken, baraj tasarıdaki haliyle yüzde 3'e indirilirse 31'i kaybedecek! Demek ki şu an askıda kalan toplu sözleşmelerin yapılabilmesi için yeni yasayı beklemenin sonucu da çoğu sendika için aynı olacak. (Bu rakamlar tasarı ilk ortaya çıktığında çeşitli sendikalar tarafından yapılan açıklamalarda ifade edilen rakamlar. Ancak işkollarının birleştirilmesi ile sektörde örgütlenmesi gereken toplam işçi sayısı artarken, o işkollarında bugün ayrı ayrı örgütlü sendikaların birleşmesi birkaç sendikayı daha yetki barajına takılmaktan kurtarabilir. Kesin rakamlar elbette ancak SGK verileri açıklanıncaya ortaya çıkacaktır.)

Önümüzdeki sonbahar işçi sınıfı mücadelesi açısından çok kritik bir öneme sahip. Sermayenin taarruzu, tek tek işyerlerindeki toplu sözleşme hakkından bir bütün olarak işçi sınıfının elinde kalan tek büyük kazanımı olan kıdem tazminatı hakkına, çalışma koşullarının daha da esnekleştirilmesinden (sivil havacılıkta ve borsada görüldüğü gibi) grev hakkının gaspına kadar her düzeyde ve çok yönlü olarak yoğunlaşmış durumda. İşçi sınıfı da ancak son yıllarda görülmemiş ölçüde büyük bir güçle ayağa kalkarsa bu büyük taarruza karşı koyabilir. Gün, bu mücadeleyi örme gü-nüdür!

CHP kongresi

Sermayenin “değişim” partisi

“Bakin, bu kurultay çok sönük. Bugün salonun önünde arabam ile dolaştım. Bir kişi bile yoktu. Salon da çok sönük durumda. Her açıdan sönük bir kurultay.” Bunu herhangi biri söylemiyor, CHP eski Manisa milletvekili Şahin Mengü'nün sözleri bunlar. Bu sözlerin aksini ispatlayacak herhangi bir haber ya da bilgi de herhangi bir basın yayın organında çıkmış değil, 18-19 Temmuz 2012'de yapılan CHP'nin 34. Olağan Kongresi için. Aslında bu tespit ve olayın kendisi bizim açımızdan hiçbir yenilik ya da özgünlük taşıyor. Bunun böyle olacağı, sözkonusu kongreye giderken yapılmış olan ve bir kısmında (İstanbul, Antalya, Kuşadası kongreleri) sandalyelerin havada uçtuğu sahnelerin yaşandığı il kongrelerinde çıkan tablodan belliydi. Zira bir kaset komplosuyla Baykal'ın yerini aldığından beri “değişim” ve “sol” şarkıları söyleyen, ama ne temel politik hatta ne de kadrolarında hiç bir köklü sol değişime izin vermeyen (aslında demerisine mümkün olmayan) Kılıçdaroğlu ekibi, yerelden başlayarak adım adım merkezde hâkimiyetini sağlamıştı. Dolayısıyla, kendi belirledikleri dışında hemen hiçbir eğilim ve isme yer vermeyen kendi içinde bile demokrasiyi yaşatmayan bu anlayışın dışarıya ne kadar “demokrasi” getireceğini varın siz tahmin edin!

Üç temel konuda geleneksel ikiyüzlülüğe devam!

CHP'nin 60 kişilik yeni parti meclisinde, “sosyalist” kökenli (siz bunu rahatlıkla “dönük” olarak okuyabilirsiniz) isimler yer almazken, özellikle iki isim ön plana çıkıyor: işadamı Cemal Canpolat ve İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Küçük'ün eşi İstanbul milletvekili Sedef Küçük. Kılıçdaroğlu, bu kişilerin temsil ettiği katmanı şöyle tarif etmiş: “temiz işadamları”. Sosyalizmden, burjuvazinin sosyal demokrasisine dönmüş olsalar bile üst organlara seçilememeleri “sosyalist” kökenlilere belki ders olmaz ama, Kılıçdaroğlu ekibinin en küçük bir “sol” unsura bile tahammül edemediğinin açık göstergesi. İronik bir noktaya dikkat çekmek gerek. Bu eski “sosyalist”ler arasında, Adana milletvekili Ümit Özgümüş gibi, gençliğinde sosyalizme yaklaşmış, son yıllarda ise (milletvekili seçilmeden önce) sanayi odası başkanlığı yapacak kadar, artık bizzat parçası olduğu büyük sermayenin sözcülüğünü/tetikçiliğini benimsemiş isimler de var. Siz buradan pay biçin ne kadar “sol” unsur olduklarına. İşte bu yüzden kongre sonunda kararlar olarak okunan 20 maddelik “Özgürlük ve Demokrasi Bildirisi”nin bir tek maddesinde bile “emek”, “işçi” kavramları numunelik de olsa yer almıyor. CHP'nin daha da açık ortaya serilen ikiyüzlülüğünün ilk örneği! Elbette amaç sermaye çevrelerini ürkütmemek.

2011 seçimlerinden beri özellikle Alevilere yönelik umut olarak sunulan Kılıçdaroğlu'nun ve ekibinin sürekli “laiklik” vurgusu yaptığı kongrede, bunun doğal gereği olması gereken ve Alevilerin de en önemli talepleri olan “Diyanet İşleri Başkanlığı ve zorunlu din derslerinin kaldırılması”na ilişkin hiçbir konuşma yapılmaması ve bu konuların yine kongre kararları olan “Özgürlük ve Demokrasi Bildirisi”nde geçmemesi dikkat çekici. Aynı şekilde, Alevilerin cemevlerine ilişkin olarak da ne bir tek kelime edildi, ne de kongre kararlarına geçirildi. Bu tabloya bir de Fethullah Gülen'i her yerde fütursuz bir biçimde övdüğü açıklamalarıyla tanınan İlahiyatçı akademisyen Muhammet Çakmak'ın da bizzat Kılıçdaroğlu'nun düzenlediği anahtar listede yerini alarak, PM'ye girmesini ekleyin. Soyut laikliğe selam!

Alevilere ikiyüzlülüğe devam!

Benzer bir biçimde Kürt sorununa ilişkin daha yakın zamanda pek “iddialı” çıkışlar yapan CHP, bırakın Kürtlere daha fazla özgürlüğü, “Özgürlük ve Demokrasi Bildirisi”nde “Kürt” kelimesini dahi ağzına almaktan çekindi. Bu konuya ilişkin dolaylı olarak alınan karar ise, fıkra gibi olacak ama aynen şöyle. Buyurun (madde 15): “Terör suçlarının tanımı yeniden yapılmamalıdır.” Kendilerine ziyarete gelen Roboskililere şirinlik, Amed'de (Diyarbakır) kafaya poşu, ama Kürt sorununa “terör” göndermesi. Kürtlere ikiyüzlülüğe de devam!

CHP'nin iflah olmaz bir sermaye partisi olduğu en eğlenceli ve “enternasyonal” biçimiyle; Yunanistan'ın eski başbakanı PASOK lideri Yorgo Papandreu'nun kongreye göndermiş olduğu mesajda billurlaşıyor. Papandreu şöyle buyurmuş: “Dünya küresel bir kriz yaşamakta, güçlerimizi birleştirelim”. Yani şöyle demek istiyor Papandreu; “Biz has bir sosyal demokrat sermaye partisi olarak, Yunanistan'ı sömürdük, baktırdık, emperyalizmin eline teslim ettik, sizin neyiniz eksik, darısı sizin başımıza!” Gerçekten hiçbir şeyleri eksik değil. İşçi sınıfı düşmanı, Kürt düşmanı, Alevi düşmanı, ABD müttefikliğini ve AB dostluğunu her fırsatta övecek düzeyde emperyalizm işbirlikçisi! Ha gayret CHP! Ama ikiyüzlülüklerinizle ne işçi sınıfını, ne de diğerlerini artık kandıramayacaksınız!

Burjuvazinin “gündemde olmayan” gündemi

Kıdem Tazminatı

Kıdem tazminatı, bir kez daha Türkiye'nin gündemine girdi. Önceki seferlerde olduğu gibi, bu sefer de ortada bir bakanın ya da AKP'nin açıklaması yok. Basın kendiliğinden ortaya çıkıyor, konuyu gündeme getiriyor görüntüsü hakim. Durum elbette böyle değil. AKP, burjuvazinin örgütleri ile bu konuyu uzun süredir analiz ediyor, ne zaman ve ne şekilde kıdem tazminatına saldırması gerektiğini kestirmeye çalışıyor.

Yasa hazırlıklarında son durum

Geçtiğimiz ay, burjuva basınında yine kıdem tazminatı haberleri yoğunluk kazanmaya başladı. Bu haberlerde, daha önceden de öngörülen, patronun kıdemle olan bağının koparılmasından dolayı işçiyi işten çıkarmasının çok daha kolaylaşacağı gerçeğinin yanına, bazı ayrıntılar da eklenmiş görünüyor.

Bu haberlere göre, mevcut uygulamada kıdem tazminatı en son brüt ücretle hizmet süresinin çarpımı şeklinde hesaplanırken, yeni uygulamada aylık ücretin yüzde 4'ü hesaplanacak. Yani, yüzde 4 x 12 ay = yüzde 48. Demek ki artık, brüt ücretin yarısı ile hizmet süresi çarpılacak, **kıdem tazminatı miktarı yarı yarıya azalmış olacak!**

Başka bir yenilik, eskiden olmayan bir koşulun eklenmiş olması. Buna göre, eskiden yıl sayısına bakılmazken, artık kıdem tazminatı alabilmek için 15 yıl çalışmış olmak ve 3600 günü doldurmak gerekecek. Bu durumda da, size kıdem tazminatınızın yarısı ödenecek. Kalanını ise emekli olunca alacaksınız. Kıdem tazminatınızın tamamını alabilmeniz için, beş yıl boyunca bir iş bulamamış olmanız gerekecek.

AKP, uzunca bir süredir özel emeklilik sistemini güçlendirmek için düzenlemeler yapıyor. Vergi avantajları vb yanında, anlaşılan o ki yeni önlem, işçi sınıfının kıdem tazminatı fonunun da bu alanda faaliyet gösteren sermayeye peşkeş çekilmesi. Basında yer alan haberlere göre, kıdem tazminatı fonuna yapılan ödemeler Emeklilik Gözetim Merkezi'nde toplanacak. Buradan da özel emeklilik şirketlerine aktarılacak. Bunun bir sonucu daha var. Daha önceki uygulamalarda kıdem tazminatı tutarından

herhangi bir vergi kesilmesi söz konusu değildi. Basında çıkan haberlerde ise, kıdem tazminatının fonda değerlendirilmesinden gelir vergisi kesileceği söyleniyor. **Yani, ödenen kıdem tazminatı tutarı bir kez daha azalacak.**

Mevcut durumda evlenen bir kadın, evlendikten sonra bir yıl içinde işten ayrılırsa kıdem tazminatının tamamını alıyor. Ancak yeni düzenleme ile bunun kaldırılacağı söyleniyor. Yine askere gidenlere yapılan kıdem tazminatı ödemeleri de yeni düzenleme ile kaldırılıyor.

Yeni düzenlemeyle patronların ödediği işsizlik sigortası priminin de yüzde 2'den yüzde 0,5'e düşürülmesi planlanıyor. Düzenlemenin patronlara açıkça kıyak yapan en önemli maddelerinden birisi de bu.

Aslında saldırı ve hak kayıpları o kadar açık ki, burjuva basınında dahi son “taslağa” ilişkin çıkan haberler, “çalışanlara şok” gibi başlıklarla verildi. Buna karşılık, bazı yayın organlarında, ev alacak olanlara kıdem tazminatının yarısının hemen ödeneceği söyleniyordu. Allah sevdiği kuluna eşeğini önce kaybettirir, sonra buldurmuş, o hesap! DİSK'in hesabına göre, asgari ücretli bir işçinin kıdem ile ev alması için 221 yıl çalışması gerektiği gerçeği bir yana, kıdem tazminatında yapılacak onca hak kaybından sonra, devlet, semirsın diye bunca çaba sarf ettiği inşaat sektörüne harçayacak, alın hadi bakalım paranın yarısını doya doya harcayın diyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ise, Nisan ayında yaptığı bir açıklamada, çalışanların sadece yüzde 8'inin kıdem tazminatı alabildiğini söylemiş ve “müjdeyi” vermişti: fon sistemine geçilmesi. Buradan geleceği kestirmek zor değil. Şu anda işçilerin yüzde 8'inin patronu bu ödemeyi yapıyorsa, fon kurulduğunda yine bu kadarı fona parayı yatıracak. Ödeme yapmayan “işveren” prim borcuna büyük ihtimalle en yakın zamanda bir bahane bulunup af gelecek. Bu durumda, ödemeleri devlet üstlenecek. Yani ödemeler, vergilerden finanse edilecek. Vergileri asıl olarak kimin ödediği ortada. İkinci bir olasılık olarak da bir süre sonra Erdoğan çıkacak, alışılmış şekilde bir elini ve kaşlarını ha-

vaya kaldırarak, “kıdem tazminatları ödenmiyor, bunları topluca işsizlik fonundan karşılayacağız” diyecek, karşı çıkanları da “millet iradesine karşı gelmekle” suçlayacak.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, basında çıkan haberlerin ardından yine aynı şeyi söyledi, bu konuda bir çalışmamız yok, başbakanımız bu konuda uzlaşma istiyor! Bülent Arınç, bu açıklamanın ardından, Çalışma Bakanı bile sahip lenmiyorsa, buna tasarı diyemeyiz demiş bulunuyor. Ancak bakanın açıklamaları daha dikkatli incelenirse, satır aralarında, henüz sosyal taraflarla taslağı ele almış değiliz dediği görülecektir. Bu şu anlama gelir, henüz sendika bürokrasisi ile pazarlıklarda istenilen noktaya gelemedik. Çünkü aynı haberlerde bakanın yine satır aralarında hemen bu meselenin önünde ya da sonunda Toplu İş İlişkileri yasasını telaffuz

ettiği görülüyor. Bakan açık açık, kıdem evet desinler, yoksa sadece birkaç sendika ayakta kalabilir demeye çalışıyor.

Peki, kıdem tazminatının gasp edilmesi AKP'nin gündeminde varsa, o halde bakan neden bunu saklama ihtiyacı duyuyor? Bunun nedeni, AKP'nin böyle kapsamlı bir saldırıyı işçi sınıfını ürkütmeden yapmak istemesi. Muhtemelen, AKP'nin gizli görüşmeleri sadece burjuvazinin örgütleri ile yapılan teknik çalışmalardan ibaret değildir. Sendika bürokrasisinin de satın alınması, AKP'nin diğer bir uğraşı olsa gerek şu aralar. Daha önce söylemiştik, sendikalar kıdem tazminatına yönelik saldırı karşısında da geçtiğimiz dönemde torba yasa karşısındaki tavırlarını takınırlarsa, AKP bu düzenlemeyi rahatlıkla meclisten geçirecektir. Şimdiye kadar sendikaların yaptıkları grev tehditleri, umalım ki ciddiyetle ve hep beraber uygulanabilsin.

Yırtıp atmamız gereken bir belge: UİSB

Kıdem tazminatı ile ilgili düzenlemeler Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi (UİSB) adı verilen belgenin de içeriğinde yer alıyor. AKP'nin işçi sınıfına saldırısının harekât planı niteliğindeki UİSB, “işveren” üzerinde işçiden kaynaklandığı iddia edilen yükü azaltmak amacıyla kıdem tazminatının bir fona devredilmesini içeriyor. Dolayısıyla, kıdem tazminatının fona devredilmesi, UİSB'nin önemli bir parçası. Peki nedir UİSB? Daha önce gazetemizde açıklamıştık, yinelemekte yarar var. Temel olarak “işgücü piyasasının katılıklarına” karşı burjuvazinin taleplerinin AKP tarafından bir program haline getirilmesi ve uygulamaya hazırlanmasıdır bu belge. İşgücü piyasasında katılık denen şey, işçinin işten çıkarılmasını zorlaştıran hükümlerin varlığı!

2012 yılının Şubat ayında Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, kayıtdışılığı “zulüm ve bu ülkenin en büyük ayakbağı olarak nitelendiriyordu. Ne kadar sevindirici değil mi? Sanırsınız ki bakanımız kayıtdışı istihdam edilen işçilerin sorunlarına parmak basacak. Ancak Sabah Gazetesi'nde 23 Şubat

2011'de yayınlanan haberin gerisi durumu özetliyor. Bakan diyor ki; işgücü piyasalarımız katı değil, esnek olmalı, Avrupa'da, Amerika'da bu sağlanmış durumda. Türkiye'de ise, kayıtdışı sektörde esneklik sonsuz, ama kayıtlı işçiler açısından Türkiye, dünyanın en katı rejimlerinden birisine sahip. Hemen ardından, bu katılığı doğurduğunu söylediği unsurlardan kıdem tazminatının ele alınması gerektiğini belirtiyor. Eh, demek ki, burjuvazi için asıl zulüm, kayıtlı olmak, kayıtlı işçi çalıştırmakmış. İşte size, AKP'den itiraf!

İstihdam stratejisi belgesinde ise durum oldukça net. Yeni uygulama “işverene” ilave bir yük getirmeyecektir. Üstelik, sıkı durun, kıdem tazminatının bir bölümü için kaynak olarak da, işsizlik sigorta fonu gösterilecek. Yani, işçi sınıfı, işten çıkarıldığında kendi kendine ödeme yapacak.

Yine aynı belgede, kıdem tazminatı miktarının uzun vadede OECD ortalamasına çekileceği belirtiliyor. Bu, kıdem tazminatı ödemelerinde önemli bir azalma anlamına geliyor. Çünkü OECD ortalaması, Türkiye'deki ödemenin altında kalıyor.

Leyla Edip

Azami kâr cinayetleri

18 Temmuz'da, İzmir Aliğa'da bir gemi söküm tersanesinde çalışan Hüseyin Gürtaş, gemi kesimi sırasında platform olarak kullandığı ambar kapağından, halat ve emniyet kemeri olmaması sebebiyle düşerek hayatını kaybetti. Yaz tatilinde okul harçlığı için Kırşehir Petlas Lastik Sanayi'nde Mimsan adlı taşeron firmada işe giren Niğde Üniversitesi öğrencisi Abdullah İnce, 25 metrelik iskeleden düştüğünde benzer bir trajediyle yaşamı son buldu. Yine Temmuz a, Ankara'da yapımı süren Cenabı Ahmet Paşa Camisi inşaatında meydana gelen göçükte bir işçi kapitalist sömürü düzenine kurban edildi. Göçüğe dair İnşaat Mühendisleri Odası raporunda, cami açılışını gösteren bir gösteriyeye dönüşürme hevesi sonucunda ortaya çıkan aceleciliğin, her türlü önlemin ve denetimin devre dışı bırakılmasına sebep olarak bir işçinin canına mal olduğu belirtiliyor. Caminin açılışının hızlandırılma sebebi ise, açılışın, Ramazan'ın ilk gününde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç tarafından yapılacak olmasıydı! Heyhat! Bu göz boyama merakı emekçilerin kanını nasıl da hükümetin ellerine bulaştırıyor... İçimizi sızlatan şu ki, burjuva medyasının sayfalarına, uyguladığı oto sansür nedeniyle nadiren düşen bu haberler, ILO açıklamalarına göre her yıl dünyada 15 saniyede bir gerçekleşen, 270 milyon iş cinayetinden sadece birkaçı.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün tanımına göre, iş kazası, belirli bir zarara ya da yaralanmaya neden olan, beklenmeyen ve önceden planlanmamış olaylara deniyor. Tanımda da içerildiği gibi "kaza" bütün önlemlerin alındığı, öngörülemez durumları kapsıyor. Bunun için de işçilerin güvenceli ve kurallı çalıştırılması gerekiyor. Oysa, denetim ve yaptırım eksikliği ile birleşen kazanç hesaplarının ortaya çıkardığı bu vahim tabloda ancak "tasarlayarak adam öldürmeden" bahsedilebilir. Çünkü, alınacak tedbirler, emekçilerin seri katilleri olan patronlar için sadece bir maliyet unsuru. Neoliberal ekonomiye uyum sağlama yolunda, devletle el ele, çalışma hayatını daha da esnekletirmeye çalışırken, sermaye için iş cinayetleri toplam maliyetin küçük bir parçası olarak kalıyor.

Bu mantıkla hazırlanan ve 30 Haziran 2012'de yürürlüğe giren "İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası" ile, işçi sağlığı artık özel şirketlerin denetimine yani insafına terk edildi. Böylece zaten tutanın elinde kalan işçi sağlığı tedbirleri tümüyle yok olmaya yüz tutacak. Yasa ile AKP, iş yeri denetimlerini devlet yerine özel şirketlere bırakırken, özel şirketlerin yetiştireceği uzmanlar artık Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği ya da Türk Tabipleri Birliği'nde değil, özel şirketlerde eğitim görecek. Böylelikle DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin önerileri dikkate bile alınmadan hazırlanan düzenlemeyle, emekçilerin canını ve sağlığını piyasalaştıran, bu alandaki sorumluluğu "işveren ve killeri" sıfatıyla "iş güvenliği uzman ve yardımcılarına" devreden yeni bir "patron yasasına" vücut verilmiş oldu. Yasanın, görüşmeler sırasında, "Yeni yükümlülüklerin işletmelerimizin rekabet güçlerini ne derece olumsuz etkileyeceği önemle dikkate alınmalıdır" diyerek kulak çeken patron kulüplerinin sözü dinlenerek hazırlandığı ve piyasanın denetlenmesine yönelik bir siyasi irade olmadığı ortada. Yasa mecliste tartışılırken bile, meclis bahçesinde taşeron olarak çalışan bir işçinin hayatını kaybetmesi ne acı bir ironidir!

Oysa, gitgide artan esnek ve kuralsız çalışma biçimlerini, uzun çalışma sürelerini ortadan kaldırmadan yapılacak hiçbir yasa bu cinayetleri azaltamaz. İşçi ve emekçilerin daha az ücret alarak daha fazla çalıştığı ve çalışma saatlerinin belirsiz olduğu taşeron işletmeler ise, her türlü hak ve alacakta olduğu gibi iş cinayetleri konusunda da işçileri patronlar karşısında muhatapsız bırakarak meseleyi daha da çözümsüz kılıyor. Ana işverenden iş kapabilmek için fiyatları indirmeye çalışan taşeron şirketler, daha çok kâr edebilmek uğruna işçilerin yaşamını hiçe sayıyor. Diğer yandan, sendikasılaştırma, bir anlamda yüksek oranda işçi ölümü demek. Rakamlar, sendikalı işyerlerinde ve sendikalaşma oranının yüksek olduğu alanlarda bu işçi kıyımlarının azaldığını gösteriyor.

Şu halde, iş cinayetlerinin safahatını tersine çevirmek için, işçi sınıfının üretimden gelen gücüyle ördüğü örgütlü mücadelesini yükseltmesi elzemdir. İşyerlerinin denetiminin emekçiler tarafından bizzat yapılması için kararlılık gösterilmesi, göçüklerde kalan, çadırlarda yanan, barajlarda boğulan, kollarını bacaklarını makinelerde bırakan canların faillerinin yargılanması etkin ve acil hedeflerimizdendir.

EEK 7. Uluslararası Yaz Kampı

Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partilerinin oluşturduğu Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluş Koordinasyonu'nun (DEYK) Yunanistan seksiyonu EEK (Devrimci İşçi Partisi) ve onun gençlik örgütlenmesi OEN (Devrimci Gençlik Örgütü) 23-29 Temmuz günleri arasında tarihlerindeki yedinci yaz kampını düzenlediler. Volos şehrine yakın bir kasabada düzenlenen kampa farklı sektörlerden işçiler, memorandum mağduru kamu emekçileri, işsiz gençler, ayrımcılıkla boğuşan göçmenler ve üniversite öğrencilerinden katılım vardı. Yaklaşık 75 kişi ile başlayan kampa katılım ilerleyen günlerde 100'e ulaştı. Uluslararası düzeyde ise Türkiye'den DİP'in yanı sıra DEYK'in Finlandiya seksiyonu MTL (Marksist İşçi Birliği) de kampa katılım sağladı. Ayrıca İspanya'dan bir grup devrimci, EEK kampına uğrayarak dünya durumu ve ekonomik krize karşı yükselen sınıf mücadelesi hakkında fikir alışverişini yaptılar.

Kamp boyunca mücadelenin en güncel başlıkları tartışıldı. Dünya ekonomik krizinin içinden geçtiği evre ve bunun Avrupa Birliği ile Yunanistan'a etkileri, birleşik işçi cephesi ve halk cephesi taktiklerinin Yunanistan'a günümüzdeki yansımaları, faşizm ve Yunanistan'da faşist hareket temel oturum konularıydı. Tartışmalar günde üç oturum şeklinde sürdürüldü. Sabah oturumunda sunumlar ve ardından kısa bir tartışma yapılırken, öğleden sonra oturumunda onarlı gruplar halinde konular detaylıca tartışılıyordu. Gece oturumları ise film gösterimi, ana temalardan bağımsız tartışmalar, tiyatro oyunları gibi etkinliklerle geçiyordu.

İlk gün kamp alanına yerleşme ve kamp programının aktarılmasıyla geçti. İkinci ve üçüncü günlerin temel teması ekonomik kriz ve sınıflar mücadelesi oldu. Sunumlarda borç krizinin vardığı aşamanın ekonomik ve politik etkileri çok dikkatli ve detaylı bir şekilde ele alındı. Bu dikkatli ele alış burju-

vazinin içindeki farklı eğilimleri saptamayı kolaylaştırmasının yanı sıra bir sonraki adımı ve o adıma karşı yapılacakları da kestirmek açısından oldukça önemli. Ayrıca Yunanistan solunda reformist ve devrimci kamplaşma da temelde bu krizin nasıl çözümleneceği üzerine gerçekleştiğinden bu iki günün sunumları, atölye gruplarında yapılan tartışmalar ve tartışmaların toparlandığı oturumlar önem arz ediyordu. Bu iki günün önemli oturumları arasında Türkiye ve Finlandiya'dan katılımcıların yaptığı sunumlar da yer alıyordu.

Dördüncü gün birleşik işçi cephesi ve burjuvaziyle sınıf işbirliğini içerecek şekilde halk cephesi taktikleri ile bu taktiklerin günümüzde Yunanistan'a yansımaları ele alındı. Sunumun ilk kısmında tarihsel olarak bu taktikler masaya yatırılırken ikinci kısımda ve sonrasında yapılan tartışmalarda ağırlık Yunanistan'da gelişen mücadele, seçimler vesilesiyle ortaya çıkan tablo, kitlelerin sola dönüşü ve Syriza'nın yükselişi, buna karşı devrimcilerin izlemesi gereken hat noktalarında oldu. Beşinci gün ise faşizmin teorik tahlili ile Yunanistan'da Altın Şafak adlı faşist çetenin oy oranındaki artışa odaklanıldı. Yunanistan'da faşist hareketin sınırları, faşizme karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği, göçmenler, işçiler ve öğrenciler arasında kurulacak öz savunma komitelerinden faşizmin sınıf hareketiyle ezilmesine kadar bir çok alt başlık tartışıldı. Kalan günlerde ise sonuçlar değerlendirildi.

Beşinci günün gecesi Müzik ve Devrim başlıklı, geç saatlere kadar süren çok keyifli bir tartışma yapıldı. Geleneksel Yunan müziği Rebetiko'dan son yılların elektronik akımlarına kadar bir çok müzik türü ve modası dönemin mücadeleleri ve sosyal ortamı ile iç içe bir şekilde ele alındı. Akşam etkinliklerinden biri de göçmen olarak Yunanistan'da yaşayan bir yoldaşımızın hazırladığı ve birçok kamp katılımcısının oyuncu olarak yer aldığı tiyatro gösterisiydi. Tiyatronun konusu göçmenlerin yaşadığı ayrımcılık ve maruz kaldıkları saldırılar ve devrimcilerle göçmenlerin ilişkileriydi.

Dünya devrimi mücadelesinde şu ana kadar çok önemli bir yer tutan Yunanistan'da yoldaşlarımız başarılı bir kamp gerçekleştirdiler. Önümüzdeki dönemin mücadelelerine yapacakları müdahalenin temelini sağladılar.

Lev Trotskiy'in 72. ölüm yıldönümü Bazı ölümler unutulmaz, bazıları ise hiç akıldan çıkılmaz!

"(...) Ne ah edin dostlar, ne ağlayın!
Dünü bugüne, bugünü yarına bağlayın!"
Nâzım Hikmet Rân

Hele o ölen kişi, 61 yıllık hayatına; devrimi yapan ana sovyetin (Petrograd) başkanlığını, tarihin en şanlı devriminin önderlerinden (Lenin'le birlikte) birini, muzaffer proleter ordusunun, rütbesiz, ayrıcalıksız Kızıl Ordu'nun komutanlığını, Lenin'in kurduğu Komünist Enternasyonal Stalinist bürokrasi tarafından mahvedilince IV. Enternasyonal'in kuruculuğunu, onlarca kitabı, binlerce makaleyi, çoğu devrimi yapan kitleleri ayağa kaldıran on binlerce konuşmayı, hepsiyle birlikte, hepsinden üstün son nefese kadar, materyalizmin, bilimsel sosyalizmin, devrimci Marksizmin ödünsüz militanlığını sığdırmışsa. Evet, Lev Davidoviç Trotskiy bundan 72 yıl önce, 20 Ağustos 1940'ta, sürgünde yaşadığı Meksika'nın başkenti Meksiko'da Sovyet bürokrasisinin ve onun lideri Stalin'in bir ajanı tarafından öldürülmüştü. Çok manidar bir biçimde yaşamının son anlarında bile dünya devrimi için bir şeyler okuyor ve yazıyordu. Ama bizim asıl aklımızdan çıkarmamız gereken **onun ölümü değil**. Stalinist bürokrasinin onu dünyanın ta öbür ucunda, o derece yalıtılmışken bile fiziken ortadan kaldırma ihtiyacı duymasına neden olan Trotskiy'in düşüncelerinin yarattığı etki ve olguların, yani esas olarak sadece burjuvaziye ve emperyalizmi değil, bürokrasiyi de bu derece tedirgin eden **yaşamının bizzat kendisi**.

Komünist Manifesto "Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor, Komünizmin hayaleti" diye başlar. Nice zamandır bütün dünyayı dolaşan "Trotskiy'in Hayaleti", bugün Yunanistan'da isyan eden kitlelerin, İspanya'da

Asturias madencilerinin arasında, Arap devrimlerinde, Kürdistan'da, hem de her zamankinden çok daha canlı bir biçimde dolaşiyor. Onun ömrünü adadığı proleter devrimin ve dünya devriminin tarihsel çizgisini, evrensel, ulusal ve yerel dinamiklerini, enternasyonalizmin gereklerini anlamayı bilenlere! Bize, bugün artık daha da yakıcı bir biçimde düşen görev; bu "hayaleti" ayaklarının üzerine oturtmak, yaşama geçirmek. Emperyalizme ve ulusal burjuvazilere inat, Stalinist bürokrasinin ardılları olan "yeni" reformist solcuların (Yunanistan'da Syriza, Almanya'da Die Linke, İtalya'da Rifondazione Comunista, İspanya'da Izquierda Unida örneklerinde olduğu gibi) işçi sınıfını

kendi burjuvazileri ile uzlaşmaya zorlayan politikalarına karşı, işçi sınıfı iktidarını ve enternasyonalizmi bulduğumuz her yerde savunmak. Trotskiy'nin vasiyetinin son cümlesinde yer alan, devrimci iyimserliğin muazzam örneği olan şu sözleri hayata geçirebilmek için daha da fazla çalışmak: "Yaşam güzel. Gelecek kuşaklar onu bütün kötülüklerden, baskılardan ve şiddetten arındırsınlar ve tadını doyasıya çıkarabilsinler."

Levent Dölek

Sendikalar tatilden dönün! Kıdem tazminatını savunun!

Kıdem tazminatı hakkı sermayenin taarruzu altında. Son bir sene AKP hükümetinin kıdem tazminatı hakkının kaldırılması doğrultusunda yaptığı nabız yoklamaları geçti. Aynı bir yıl içinde sendikalar da bol bol kıdem tazminatı hakkını savunan basın açıklaması yaptılar. Sendikal çevrelerde ise Türk-İş yönetiminin hükümetle gizli pazarlıklar içinde olduğu konuşuluyor.

Kıdem tazminatının savunulmasında en önemli mevzi kuşkusuz ki Türk-İş olacak. Türk-İş'in son kongresinde Sendikal Güçbirliği AKP hükümetinin işçi sınıfı içindeki ajanı Mustafa Kumlu'yu devremese de kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı üretimden gelen gücün kullanılacağını kongre kararlarına geçirmişti. Ancak kağıt üstündeki bu kararın hiçbir anlamı yok. Bu "üretimden gelen gücü kullanma", hatta genel grev kavramlarının içi çoktan boşaltılmış durumda. Son dönemde bu genel grev ve üretimden gelen gücü kullanmak, görev savıcı sendika yönetimleri tarafından hafta içi öğlen saatlerinde yapılan kitlesel mitinglerin adı haline getirildi.

Son 10-12 yıla baktığımızda işçi sınıfının büyük hak kayıplarında hep aynı süreç yaşandı. Önce basın açıklamaları, yürüyüşler, iş somutlaşmaya başlayınca hafta sonu büyük Ankara mitingleri, grev adı altında hafta içi öğlen mitingleri... 1999 yılı mezarda emeklilik yasası, 2001 yılı kamu emekçileri sendikalarının bileğine düzen kelepçesini takan sahte sendika yasası, 2003 yılında iş yasasında kölelik düzenlemeleri, 2008 SSGSS, sağlıkta özelleştirme ve ikinci mezarda emeklilik ilk akla gelenler. 1999 yılında deprem fırsatçısı DSP-ANAP-MHP hükümeti deprem yüzünden eylemlere ara veren sendikaları gafıl avlamıştı. Diğerlerinde ise hep aynı döngü tekrarlandı. Hatta bir kural gibi neredeyse, en sonuncu mitinglerde hep birileri (tabii ki sendika yöneticilerinden birileri) kürsüye geçip "bu yasa geçse de uygulamayacağız!" diye haykırıyordu. Alkışlayıp slogan atıyorduk atmasına ama işin bittiğini de anlıyorduk.

Kıdem tazminatını sadece ekonomik bir hak olarak gören ve biz karşı çıkarız sonra da yeni duruma göre konumumuzu alırsın diyen işçiyi aldatır. Dünyayı sarsan ve Türkiye'ye yaklaşan büyük ekonomik krizin faturasını işsiz bırakarak işçiyi ödetmenin aracıdır kıdem tazminatını kaldırmak. 2008 krizinden sonra TÜSİAD yeterince işçi çıkartmadığı için şikayet etmiş ve iş yasasının çok katı olduğunu iddia edebilmiştir. TÜSİAD'ın şikayet ettiği 2008 yılında 400 bin işçinin işten atıldığını hatırlayalım.

Hükümetin sendikalara karşı "gerçek üye sayılarını açıklama ve birçok sendikayı baraj altında bırakma" şantajına boyun eğmek ve pazarlık yapmak ise ihanettir. Kıdem tazminatı kalkar kalkmaz sermaye sendikal örgütlenmeye karşı işçi çıkartarak saldıracaktır. 2003 yasasından sonra patronlar sendikal örgütlenmeyi engellemek için sendikalı işçileri türlü bahanelerle tazminatsız olarak işten çıkarıyordu. İşe iade davası kazanılsa bile 2003 kölelik yasası sayesinde tazminatını verip gönderebiliyordu. Kıdem tazminatı kalkar kalkmaz hiç bu numaralara bile gerek kalmadan sendikalı işçileri tasfiye edecekler. Sendikalaştırmanın maliyeti de fondan karşılanacak. Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı için savunulması hayat memet meselesi olan bir mevzidir kıdem tazminatı.

Önceki yasalar geçmiş olabilir. Her yasadın sonra hayat devam etmiş de olabilir. Ama şimdi aynısını yaşamamalıyız. Hep birlikte işe sarılmayalım. Sendikaların ataletinin karşısına fabrikaların ve işyerlerinin canlılığıyla çıkmayalım. Genç işçilerin enerjisini mücadeleye aktarmayalım. Tatile çıkmış sendikaları ve sendikacıları geri çağırılmayalım. 1 Mayıs'ta DİP'in oluşturduğu kürsüden seslenen devrimci metal işçilerinin "tek mirasımız haklarımızdır!" haykırışını bayrağımıza yazıp kıdem tazminatı hakkımızı savunmak için safları sıklaştırmalıyız.

Suriye

Rejim çöküyor, yerine ne gelecek?

Temmuz ayı Suriye'de Beşar Esad hükümeti için bir felaket ayı oldu. Uluslararası planda, Temmuz'a girilirken Rusya'nın Cenevre toplantısında Suriye için "geçiş hükümeti" formülünü kabul etmesi bir dönüm noktası gibi görülebilecek bir gelişmedir. Ülke içinde ise sarsıntı üzerine sarsıntı yaşandı. Önce Cumhuriyet Muhafızları'nın komutanı Manaf Tlas firar etti. Ardından bir intihar eyleminde Esad'ın güvenlik ekibinin çok önemli bazı isimleri hayatını yitirdi. Bunu, muhalefetin Şam'da ve Halep'te çok güçlü ayaklanmalar örgütlemesi izledi. Bu gelişmelere paralel olarak, Kürt halkı kuzeydeki birçok kente ardı ardına el koydu, yönetim halkın eline geçti, yeni düzeni korumak için milisler oluşturuldu. Suriye her yanından su alan bir gemiye benziyor. Ama Suriye'nin geleceği hâlâ belirsiz. Çökmekte olan rejimin yerini kendi içinde bütünlüğünü sağlamış bir yeni yönetim mi alacak yoksa barbarca yerel savaşlar mı?

Suriye ordusundan firarlar başlayalı epey oluyor. Muhalefetin, Özgür Suriye Ordusu adını taşıyan silahlı gücünün subay kademesini esas olarak bu firariler sağlıyor. Ama Manaf Tlas'ın firarı, bu askeri boyutun ötesine geçiyor. Çünkü Tlas ailesi, hem tarhi olarak Baas rejiminin belki de iki numarası olmuş olan eski savunma bakanı Mustafa Tlas'ın ailesi, hem de ülkenin en güçlü kapitalist ailelerinden biri. Yani rejim orta yerinden çatlıyor, Suriye burjuvazisinin önemli bir kanadı Beşar Esad'ın karşısına geçiyor.

Tlas'ın kaybını Asaf Şevket ve güvenlik ekibinin bazı diğer önemli isimlerinin öldürülmesi izledi. 18 Temmuz'da Ulusal Güvenlik Konseyi binasına düzenlenen bir bombalı intihar saldırısında Esad'ın eniştesi ve Genelkurmay Başkan Yardımcısı Asaf Şevket, Savunma Bakanı Hıristiyan kökenli Davud Raşa, İçişleri Bakanı İbrahim El Saar, Genelkurmay Başkanı İkinci Yardımcısı General Hasan Türkmeni ve İstihbarat Servisi Daire Başkanı Hafız Mahluf hayatını kaybetti. Asaf Şevket, Beşar Esad için, kardeşi General Mahir Esad ve Manaf Tlas ile birlikte, en güvenilir güvenlik sorumlularındandı. Bu üçlüden şimdi Esad'ın yanında sadece kardeşi kalmış bulunuyor.

Şam'daki ayaklanma şimdilik yatışmış gibi görünse de, Halep'teki isyan hâlâ bastırılmamış durumda. Suriye ordusu ülkenin en önemli ticaret merkezi ve en büyük kenti Halep'e bütün savaş araçlarıyla müdahale ettiği halde, muhalefet Halep'in bazı mahallelerinde üstünlüğü zaman zaman ele geçiriyor. Suriye'deki çatışma bir silahlı ayaklanma aşamasını çoktan geçerek bir iç savaş niteliğine bürünmüş durumda.

Kürt kentlerinin halkın yönetimine geçmesine bu sayfada başka bir yazıda ayrıntısıyla değiniliyor. Bu gelişmenin temelinde ne yatıyor olursa olsun, her durumda Suriye rejiminin ülkeyi parçalanmanın eşiğine getirecek kadar zayıflamış olduğu ortaya çıkmıştı.

Alternatif hazırlanıyor ama...

Suriye'de ayaklanma Mart 2011'de başlamıştı. Demek ki pek yakında bir buçuk yıllık bir tarihten söz ediyor olacağız. Beşar Esad hükümetinin bir yandan halkın, bir yandan da emperyalizm, Arap gericiliği ve Türkiye'nin basıncına rağmen ayakta kalmasının bir dayanağı ülke içindeki güçler dengesi ise, bir dayanağı da uluslararası alanda rejimin Rusya, Çin ve İran tarafından himaye edilmesi olmuştur. Bugün bu koşullar da değişiyor. Suriye Baas rejiminin en aktif ve etkili savunucusu Rusya'nın politikası da dönüm noktasını geçmiş görünüyor.

Rusya ilk açıklığı 30 Haziran Cenevre toplantısında yaptı. Bu toplantıda emperyalizmin ve müttefiklerinin temsilcileri ile bir

araya gelen Rus diplomatları, bir "geçiş hükümeti" formülüne onay verdi. Daha sonra Rusya'nın bu geçiş hükümetinde Esad'ın kendisinin de yer alabileceği konusundaki (biraz komik duran) ısrarı, pazarlığın çitasının yüksek tutulma çabasının ürünü olabilir. Çünkü "geçiş hükümeti" formülü Esad'ın kabul etmediği bir şeyin yapılacağı imasını taşır: yeni bir rejimin inşası. Temmuz ayındaki gelişmelerin de katkısıyla Rusya şimdi muhalif güçlerle pazarlığa yanaşmış durumdadır. Bunda firari general Manaf Tlas'ın Esad'a ciddi bir alternatif olarak ortaya çıkması da rol oynuyor olabilir. Tlas, Baas rejiminin ana direği olan bir ailenin mensubu olarak Rusya'ya radikal bir değişimin dışlanacağı konusunda bir güvence gibi görünebilir.

Aynı şey, ABD ve müttefikleri için de geçerlidir. Emperyalizm, Arap gericiliği ve Türkiye'nin Suriye programı "Suriye Dostları" grubunun 1 Nisan 2012 tarihinde İstanbul'da yaptığı toplantıda tanımlanmıştı. Bu programda bir yandan "düzenli geçiş" talep ediliyordu, bir yandan da iktidar el değiştirirken kurumlara dokunulmaması. Amaç emekçi kitlelerin taleplerine uygun yeni kurumların oluşmasını engellemek olduğu kadar, devletin İslamcı doğrultuda toptan değiştirilmesinin de önlenmesiydi.

Ne var ki, tam emperyalist ittifak ile Rusya arasında bir ortak çözüm bulunmasının olanağı ufukta belirmişken, Suriye'nin içinde bu ortak çözümü berhava edebilecek gelişmeler yaşanıyor. Suriye muhalefetinin silahlı mücadelesinde İslamcı güçler gittikçe daha çok ağırlığını hissettiriyor. Bunlar arasında sadece AKP hükümetinin desteklediği Müslüman Kardeşler yok. Aynı zamanda Vahhabiliğin merkezleri Suudi Arabistan ve Katar'ın desteklediği Selefiler var. Aynı zamanda Suriye'deki kaotik ortamı kendi amaçları açısından değerlendiren El Kaide ve benzeri radikal İslamcı gruplar var. Bunların para, silah ve diplomatik destek avantajı olduğu için Suriye halkının artan bölümü bu örgütlere meylediyor.

Bu, rejimin veya daha sınırlı biçimde hükümetin çökmesinden sonra Suriye'nin çok büyük mücadelelere sahne olabileceğini düşündürüyor. Önce her biri kendi siyasi projesine ve farklı uluslararası güçlerin desteğine sahip olan bu gruplar arasında. Ama aynı zamanda bu Sünni İslamcı siyasi akımlarla Suriye'nin çok önemli azınlıkları, yani şu anda iktidarda olan Nusayrilerin (Alevilerin) yanı sıra, önemli güce sahip Hıristiyanlar, Dürziler, Kürtler ve daha küçük gruplar arasında da. Suriye'de bir geçmiş kapanıyor. Bu belli. Ama nasıl bir geleceğin açılacağı son derecede belirsiz.

Suriye devrimi sahnedeki çekiliyor

15 Mart 2011'de Suriye'de Deraa kentinden başlayıp ülkeye yayılan ayaklanma,

Arap devrimi dalgasının sahici bir parçası idi, yani bir mülksüzler devrimi idi. Emperyalizm ve gericici bölgesel müttefikleri bu devrimi söndürmenin ilk yöntemi olarak Esad rejimini reforma itmeyi dendi. Ama rejim bu konuda isteksiz veya yeteneksiz olduğunu kanıtlayınca emperyalist ittifak bir burjuva muhalefet inşa etmeye girişti. Türkiye bu "imalat" sürecinde en büyük rolü üstlendi. Suriye Ulusal Konseyi'ni besleme muhalefet olarak kurdurdu. Özgür Suriye Ordusu'nu, Suudi ve Katar parasıyla Hatay'da yoktan yarattı. Uluslararası imalat ürünü bu burjuva muhalefetinin yanı sıra, koalisyonun her bir unsuru kendine yakın güçlere özel destek verdi. Dolayısıyla bu güçler adım adım ülke içinde hâkim kuvvetler haline geldi.

Devrim, rejimle yenilemiyordu. Ne rejim devrimi durdurabiliyordu, ne devrim rejimi devirebiliyordu. İşte burjuva muhalefeti ve onun çeşitli unsurları bu pat durumunda bir üçüncü yol olarak gerçekçi görüldü. Halkın zaten güvenebileceği bir devrimci önderliği yoktu. Devrim daha ziyade "Yerel Koordinasyon Komiteleri" adı verilen geniş kendiliğinden örgütlenmeler üzerinden ilerliyordu. Binleriyle, on binleriyle öldürülen halk, adım adım "gerçekçi" çözümlere yanaşmaya başladı. Bugün emperyalizmin ve Arap gericiliğinin Tayyip Erdoğan'ın aktif desteğiyle yürüttüğü strateji meyvelerini vermiş benziyor: Suriye devrimi sahnedeki çekiliyor, yerini burjuva muhalefeti alıyor. Ama belki de savaş ağaları alıyor.

Bütün bu gelişmeye rağmen, Suriye devriminin bütünüyle sönmüdüğü konusunda kesin bir sonuca ulaşmak için erken dir. Suriye gelecekte bize hiç beklenmedik sürprizler yaşatabilir.

1 Ağustos 2012

Esad Türkiye'yi savaşa mı sokmak istiyor?

Batı Kürdistan'ın Baas rejimi ile muhalifler arası bir yenilememe durumunun yarattığı boşlukta oluşturulduğu tartışılmaz. Tartışılabilir olan, Esad'ın Suriye Kürdistan'ında PKK'ye yakın PYD'nin güçlü olduğunu hesaplayarak Kürt kentlerinin yönetimini bilinçli biçimde Kürtlere devir edip Türkiye'yi zorda bırakmak isteyip istemediğidir. Esad bu hamlenin Türkiye'yi askeri olarak müdahaleye zorlayabileceğini hesaplıyor olabilir. Peki, Türkiye'yle neden kapışmak istesin? Savaşın bir dış gücün Suriye'ye müdahalesi biçimini alması, Suriye'de yurtseverlik duygularını tetikleyerek Esad'a son bir hayat öpücüğü sağlayabilir de ondan. Yaşayıp göreceğiz.

Suriye Kürt yolundaki il

Suriye'de gittikçe çöküntü işaretleri veren rejimin düzende Suriye Kürtlerinin bir yeri olacak. 20 Ten ülkenin kuzeyinde (yani, Batı Kürdistan'da) buluna lara bölgenin Kürt halkı adım adım el koydu. Birtak oluşturularak yönetim bunlara devredilirken, ayrı olan Kürt oluşumunu saldırılardan korumak üzere h du. Bu meclis ve milislerde bölgenin bütün siyasi l hareket ediyor. Buna rağmen, PKK'ye yakın bir harc Kürt partileri arasında en güçlü odak olan PYD açık hip. Bu da Türkiye'nin hâkim güçlerinin bu oluşum k masına, celallenmesine ve karşı taarruza geçmesini

Henüz kendisine herhangi bir ad takmamış olan bu dağınık ve kısmi iktidar odağı, Suriye devleti ile Özgür Suriye Ordusu arasındaki savaşın yarattığı boşlukta yararlanılarak kuruldu. İlginç olan, Kürdistan'ın tamamı (yani Türkiye, İran, Irak ve Suriye parçaları) bir arada düşünüldüğünde birbirleriyle kıyasıya rekabet içinde olan Barzani'nin PDK'si ile PKK arasında Suriye Kürdistanı'nda (yani Batı Kürdistan'da) bir birleşik cephe (Kürt Yüksek Konseyi) kurulmuş olması. Bu cephe, PKK'ye yakın PYD'nin Batı Kürdistan'da adım adım hâkim güç haline gelmesinden rahatsız olan Barzani'nin 10-12 Temmuz günlerinde PYD'yi Batı Kürdistan'ın öteki siyasi güçleriyle (Suriye Kürt Ulusal Meclisi) Erbil'de bir araya getirerek onlara işbirliği yapmalarını telkin etmesiyle oluşturuldu. Amaç PYD'yi kontrol altına almak, ama silah bir bakıma ters tep ti. Çünkü PYD hegemonik gücünden bir şey yitirmedi, ama Barzani'ye yakın güçleri de Batı Kürdistan'ın kuruluşunda kendi yanına almış oldu.

Batı Kürdistan'ın başlayan bu embriy önem taşıyor. Çünkü boyu varlığı siyasi Kürdistan, yalnızca bir parçasında bir vuşuyor. Irak Kürdistanı katılıyor. İş distan üzerinde hâ bütün ülkelerde t Başbakanı Maliki'n gimsizlik referandu Barzani'nin askeri tam bu noktada as rastlantı değildir. A distan ABD'nin bir ve askeri bakımdan tan ölçüde) Türkiye yeni Kürdistan bu i onların düşman b gücün hâkimiyetinc

Üçüncüsü, bu y kalabilirse, Türkiye' lesi açısından büyü na gelecek. Çünkü ömür boyu hapis ce

Kürtler özgürlük, medya düşmanlık derdinde

Suriye’de Kürtler, teker teker kentleri ele geçirerek başta Türkiye olmak üzere, Suriye üzerinde mühendislik çalışması yürüten birçok gücün projesini bozdu. Şimdi ise Türkiye kendi ağlarında ikinci golü görmek istemiyor. Türkiye medyası, gazetesi, interneti, televizyonuyla altı pas içinde savunma yapıyor. Bu atak savuşmazsa esas tehlike; Kuzey Kürtleri de Batılı kardeşlerinin yolundan gidebilir.

Suriye Kürtlerinin bu başkaldırısını başlangıçta sükût ve endişeyle karşılayan Türkiye medyası, ilerleyen günlerde açıldı. “Açıldı”, bir olgudan çok belli bir ruh halini karşılıyor. AKP’nin açılımcısı Beşir Atalay 24 Temmuz’da şöyle buyuruyor: “Öyle bir şey söz konusu değil. Bu her yerde mevzii olarak olabilir. Küçük bir yerde öyle bir bayrak olayı olmuş” Atalay bu açıklamayı yaparken Kürtler, Kobani’den sonra Efrin’i de kontrol altına almışlardı. Anlaşılan açılımcı bakan da aynen medya gibi geç açılanlardan.

Fakat Türkiye medyası bir kere açıldı mı tutamazsınız! Yeni coğrafyalar bulmada ustadır. Hele konu Kürtler olduğunda kraldan çok kralcıdır. Kelimeler, başlıklar, haber sıralamaları pürdikkat seçilir. Kürtlerin önderliğini PKK’yle bağlantılı PYD yapıyor-sa artık her yol mübahtır. Düne kadar Suriye’nin “demokratikleştirilmesi”ni savunanlar şimdi “ama, fakat, lakin”le başlayan cümleler kurmaya başlarlar. Kürtlerin özerklik istemeye bile hakkı yoktur. Kürtler, Türkiye ve Suriye gibi ülkelerin dizinin dibinde oturmalıdır, haddini bilmelidir. Nasıl mı? Görelim.

Kuzey Irak’tan sonra “Kuzey Suriye” ufak bir bocalamadan sonra literatürümüze girdi. Erdoğan, “Ulusa Sesleniş” konuşmasında “Kuzey Suriye’de

oldu bittiye göz yummayız” diyor. Onun takipçisi *Zaman*, bir taşla iki kuş vurma-nın derdinde. Bir yanda “Suriye’nin kuzeyi PYD’ye kalırsa Esad zulmü devam eder” başlığını özenle iliştiyor, diğer yanda ise Alevi Esad’ın Özgür Suriye Ordusu’na yaptığı katliamı anlatıyor. Tabi her medya organı o kadar ince düşünmüyor. *Sözcü*, *Yeniçağ* ve *Vatan* gazeteleri, PYD’nin PKK ile ilişkisini kanıtlama derdinde. Onlara göre bölücü Kürtler, Türkiye’den sonra Suriye’de sahnede. *Star* gazetesi ise çoktan derin analizlere dalmış. Neredeyse “umudumuz Barzani” kampanyası düzenleyecek. Türkiye’nin sıkı müttefiki “Kuzey Iraklı” liderin bölge halkının üstünde ne kadar nüfuzlu olduğunu hatırlatıp duruyor. ABD ve Türkiye’nin çıkarlarına karşı bir Kürt hareketinin gelişimini kaygıyla izliyor.

Türk medyasının ve Erdoğan’ın Kuzey Suriye’inde, Ortadoğu’nun Batı Kürdistan’ında işler AKP’nin istediği gibi gitmiyor. Kürtlerin özerklik talebi ve istediği gibi yaşama düşüncesi Türkiye medyası tarafından saldırgan ve milliyetçi bir dille karşılanıyor. Hemen bildiğimiz senaryolar, vatandaş hassasiyetleri devreye giriyor. Medyanın Kürt düşmanlığı ilk önce İstanbul Ayazağa’da, ardından Muğla Dalyan’da karşılık buluyor. Batı Kürtlerinin özgürlük isteğinin bedeli, Kuzey Kürtlerine ödetilmek isteniyor.

Kürt düşmanlarına bir sözümüz var: Gazetelerinizde sabahdan akşama kadar milliyetçilik nöbetleri geçirin, çarpıtma-ya devam edin, istediğiniz kadar çırpın, ok yaydan çıktı. Çünkü Kürt baharı başladı bir kere, hem de Ortadoğu’nun kalbinde!

İlerlerinin özgürleşme

İlk adımı

yerini alacak yeni nümüz’den itibaren kent ve kasabamız halk meclisleri ca yeni doğmakta halk milisleri kurul-hareketleri birlikte eket olan ve Suriye k bir üstünlüğe sa- karşılarında telaşlan- e yol açıyor.

n üfkünde belirlemeye yonik oluşum, büyük kü, birincisi, onyıllar olarak inkâr edilmiş a on yıl içinde ikinci özerk oluşuma ka- stanı’na Suriye Kür- sin bu boyutu, Kür- kimiyete sahip olan elaş yaratıyor. Irak in, sonbaharda “ba- mu”ndan söz eden güçlerinin karşısına sker yığılması hiç de ma, ikincisi, ilk Kür- eseri iken ve siyasi r ona ve (gittikçe ar- y’e bağımlı iken, bu iki güçten bağımsız, elledikleri bir siyasi ledir.

eni oluşum, ayakta ’de de Kürt mücade- ik bir mevzi anlamı- ü bugün Türkiye’de ezası çekmekte olan

Abdullah Öcalan, Suriye’de iktidarda! Bunun PKK’ye Türkiye devleti karşısın- da önemli bir pazarlık gücü kazandıra- cağı ortada.

Türkiye karşı atağa geçiyor

Birkaç günlük bir şaşkınlık ve gör- mezden gelmeden sonra Türkiye hü- kümeti ve medyası Batı Kürdistan’daki oluşuma karşı tam bir saldırıya geçti. Başbakan Erdoğan böyle bir oluşuma “eyvallah etmeyecekleri”ni açıkça bel- lirtti, bir tampon bölgenin düşünülme- kte olduğunu açıkladı. Ardından Türk Silahlı Kuvvetleri’ne bağlı tank birlik- leri Suriye sınırına yığınak yaptı, bazı yörelerde manevralara başladı. Birkaç gün sonra da Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Irak Kürdistan Bölgesi’ne giderek önce Barzani’yi uyardı, ardından Kerkük’ü ziyaret etti, Suriye Kürtlerinin Barzani’ye yakın örgütleri (Suriye Kürt Ulusal Meclisi) ile Suriye burjuva mu- halefetinin en önemli çatı örgütü olan Suriye Ulusal Konseyi’nin (SUK) Kürt başkanının da katıldığı bir toplantı dü- zenledi.

Bu tablo iki şeyi ortaya koyuyor. Birincisi, Gerçek gazetesinin AKP hü- kümetinin Barzani ile kurduğu ilişkiye getirdiği teşhis bütünüyle doğrulanmış oluyor. Gazetemiz Mayıs sayısında bu ilişkiyi “Kerkük’e karşı PKK” olarak nite- lemmişti. Barzani Türkiye’ye PKK’yi tasfi- ye etmekte yardımcı olacak, buna karşı- lık Türkiye de Irak Kürdistan Bölgesi’nin Kerkük’e el koymasına onay verecek, destekleyecekti. Şimdi denklem tersin- den aritmetik sağlamadan geçmiş oldu. Davutoğlu Barzani’ye, “madem sen PKK’yi tasfiye bir yana, onunla birlikte

yeni bir Kürdistan oluşumu kuruyorsun, o zaman biz de Türkmenleri yeniden harekete geçiririz” dedi! Gitti, “Kerkük Türktür, Türk kalacak!” diye slogan atan bir salonun önünde gülcükler da- gıttı! Türkiye Barzani’ye “ayağını denk al, seni süründürürüz” diyor.

İkincisi, Türkiye 12 Temmuz’da Erbil’de Barzani’nin himayesinde kurul- muş olan Kürt Yüksek Konseyi’ni yine Barzani’nin yardımı ile parçalamaya gi- rişmiştir. Bunda başarı elde ettiği takdir- de, Kürt Yüksek Konseyi tarihin en kısa ömürlü birleşik cephesi olacaktır! PYD ya geri adım atacaktır, ya da yalnız ka- lacaktır. İlk olasılığın gerçekleşmesi, Batı Kürdistan oluşumunun daha anne karnında iken ezilmesi, bir nevi düşük doğum olayı olur. İkinci olasılık ise PYD’nin radikalleşmesini zorunlu hale getirir, ama bir yandan da Türkiye’nin askeri bir müdahalesini kolaylaştırır. El- bette savaş Batı Kürdistan’la sınırlı ol- mayacaktır. Son on gündür Şemdinli’de (Şemzînan) sürmekte olan ve klasik alan savaşı görünümü kazanan bü- yük PKK taarruzunun Türkiye’nin Batı Kürdistan’a karşı bir operasyon yap- ması ihtimaline karşı bir uyarı olarak görülmelidir.

Her halükârda, Suriye’de ortaya çık- mış olan yeni oluşum Suriye’nin Kürt halkının özgürleşme ve kendi kaderini tayin etme iradesinin açık bir ifadesidir. Bu oluşumu ortadan kaldırmaya yöne- lik her girişim gericedir, karşısında Or- tadoğu ve dünyanın işçi sınıfı ve dev- rimci güçlerinin Batı Kürdistan ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı ile dayanışmasını bulmalıdır.

BOP’muş!

Türkiye’de burjuva muhalefeti, en başta “ulusalcı” güçler, derhal eski na- karata başladı: Batı Kürdistan’da or- taya çıkmakta olan oluşum ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nin bir par- çası olarak Ortadoğu’nun kalbinde bir “Büyük Kürdistan” kurma planının bir sonucu imiş. İşte bakın zaten Bar- zani de bu işin içindeymiş vb. vb.

Bu zevat şu sorulara da cevap ve- rip bizi aydınlatabilir mi acaba?

Madem ABD Suriye’de de bir Kürdistan istiyordu, Kürtler (üstelik

sadece PKK’ye yakın olan PYD değil, Barzani’ye yakın olan Su- riye Kürt Ulusal Meclisi de) tam bir BOP kuruluşu olan SUK’tan neden uzak durdu, durmak zorun- da kaldı?

ABD ne zamandan beridir Barzani güçlerine karşı PKK’yi desteklemeye başladı ki Batı Kürdistan’da hâkim güç PYD?

Nasıl oluyor da Kürt halkının Suriye’nin kuzeyindeki kentlerin hâkimiyetini ele geçirmesi hem Beş- şar Esad’ın, hem de BOP’un bir oyunu oluyor?

Safsatayı bırakın! Siz Kürtlerin kendi kaderini tayin etme olasılığı karşısında iliklerinize kadar titriyor- sunuz. Ama ilerici kışkırtıcı boynu- nuzda bir yük gibi taşımak zorunda ol- duğunuzdan ezilmiş bir halkın açıkça karşısına geçemiyorsunuz. Bu yüzden kendinize anti-empyralist süsü ver- mek amacıyla böyle efsaneler uyduru- yorsunuz.

Şiar Rişvanoğlu**İncirlik artık Katar'ın,
Suudi Arabistan'ın da üssü!**

28 Temmuz tarihli gazetelerin (başta Radikal, Hürriyet ve Milliyet olmak üzere) hemen hepsine yansıyan bir haber, "komşularla sıfır sorun" iddiasından "sorunlarla sıfır komşu" noktasına seyreden T.C. burjuvazisinin (güncel olarak AKP iktidarının) dış politikasının geldiği aşama açısından son derece önemli bir sinyal. Gazetelerin Reuters Haber Ajansı'na, ajansın da Doha'dan bir kaynağa dayandığı habere göre; S.Arabistan Dışişleri Bakan Yardımcısı El Suud'un Türkiye ziyaretinin ardından onun talebi üzerine Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı devirmek için Adana'da bir kontrol kampı kurulmuş durumda. Kaynağa göre, kurucuları tarafından "gizli sinir merkezi" olarak adlandırılan bu kampı Türkler kontrol ediyor. Aynen şöyle söylüyor haber kaynağı: "Türkiye ana koordinatör ve kolaylaştırıcı. Bir üçgen düşünün. Tepesinde Türkiye, tabanındaki köşelerinde ise Suudi Arabistan ve Katar var. Amerikalılar bu işe ellerini sürmüyor. ABD istihbaratı bu durumu araçlar üzerinden yürütüyor. Araçlar silahlara ve geçiş yollarına erişimi kontrol ediyor." Aynı kaynak, Batılı güçlerin Suriye'de askeri varlık göstermekten ne kadar kaçındığını altını çiziyor ve Adana'daki üste operasyonların idaresinde Katar'ın önemli bir rol oynadığını, bu ülkenin askeri istihbarat birimlerinin ve devlet güvenlik yetkililerinin ön planda olduğunu, silahlarına Türkiye, Katar ve S.Arabistan tarafından ortak olarak temin edildiğini belirtiyor. Haberin önemli saptamalarından birisi ise gerçekten dikkat çekici: "böyle bir 'sinir merkezi'nin kurulmuş olması karmakarışık, organizasyondan yoksun bir grup olan Suriyeli isyancıların 18 Temmuz'da Ulusal Güvenlik binasına düzenlenen saldırı benzeri büyük eylemleri nasıl gerçekleştirdiği konusunda da açıklayıcı olabilecektir."

Bilindiği gibi, daha önce de İngiliz yazar Michael Weiss, Daily Telegraph'da, muhaliflerin Türkiye istihbaratıyla çok yakın ilişkiler içinde olduğunu, Türkiye'nin muhaliflere İstanbul'da eğitim verdiğini ve TSK'nın Suriye sınırına yakın yerlerde tutulan muhaliflere çok sayıda Kalaşnikov silah verdiğini iddia etmişti. Ayrıca New York Times, "üst düzey ABD'li yetkililer ve Arap istihbarat subaylarına" dayandığı haberinde, CIA'nın Türkiye'nin güney illerinde muhaliflere silah temininde bulunduğu ilişkiyi iddia etmişti. Bütün bu iddialara karşılık Türk yetkilileri bugüne kadar kuru yalanlamalar dışında, hiçbir somut argüman ortaya koyabilmiş değil.

İlk haberde sözü edilen "sinir merkezi'nin Adana'da bulunan İncirlik Üssü'nde olduğunu tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yok. Hatırlatmak gerekirse 2011 yılı Kasım'ında "Atomic Scientists" adlı dergide ABD'nin ilk nükleer bombasını üreten Manhattan Project'de çalışan bilim adamları tarafından yayınlanan bir araştırmada; ABD'nin Avrupa'da toplam 150-200 civarında atom bombası bulunduğu, **bunun 60-70 tanesinin de İncirlik Üssü'nde olduğu** yazılmıştı. Alman gazetesi Die Welt ise 2011 yılı Ocak ayında Wikileaks belgelerine dayanarak; Türk hükümetinin 2002-2006 yıllarında CIA'nın terör zanlılarını taşıdığı ve "işkence uçakları" olarak bilinen uçaklara izin verdiğini ve söz konusu uçakların 24 kez Türkiye'ye geldiğini yazmış ve yine Türk hükümetinden herhangi bir yalanlama gelmemiştir. Yani, İncirlik nükleer silah deposu işlevi ile işkence uçaklarına ev sahipliği ile birlikte Suriye halkına yöneltilen saldırının da merkez üssü durumuna getirilmiştir.

Konu Esad'dan açıldığında, diktatörlere karşı olduğundan bahseden Erdoğan'a sormak gerek; hadi diyelim ABD size göre "demokrasi", peki Katar ve S.Arabistan rejimlerinin Esad'dan farkı ne? **Ortadoğu'nun bu kukla rejimleri, içerde en az Esad kadar diktatör, dışarıda ise İsrail ve Türkiye ile yarışacak düzeyde emperyalizm işbirliğisidir.** Batı Kürdistan'da, yani Suriye'nin kuzeyinde yönetimin adım adım Kürt halkının eline geçmesi karşısında paniğe kapılan Erdoğan; "Çünkü sonunda kendi iç bünyemizi, iç huzurumuzu tehdit eden bir adım olur ki böyle bir adıma bizim 'eyvallah' etmemiz mümkün değil" buyurmuş. Kendi ülkenizin emperyalizmin ve işbirlikçilerinin nükleer silah deposu, işkence üssü, başka bir ülkenin işgali için operasyon merkezi olmasına "eyvallah" edersiniz; dirençli, cefakâr, emekçi Kürt kitlelerinin kendi kaderini tayin hakkı söz konusu olunca "eyvallah" etmezsiniz. Asıl bir gün bu coğrafyanın Kürdüyü, Arabıyla, Türküyle, Alevisiyle, Sünnisiyle, Hıristiyanıyla, ateisti ile bütün işçileri, emekçileri sizin gibi işbirlikçi, sömürücü, sermaye kuklası din taciri şarlatanlara "eyvallah" etmeyecek. O gün, bütün "üs"lerin "Barış Parkı", bütün komşuların kardeş, bütün sınır kapılarının tarihi eser olacağı günlere doğru yürüyüşümüz daha da hızlanacak! Adana'da, Amed'de, Hatay'da, İstanbul'da her yerde!

28 Temmuz 2012

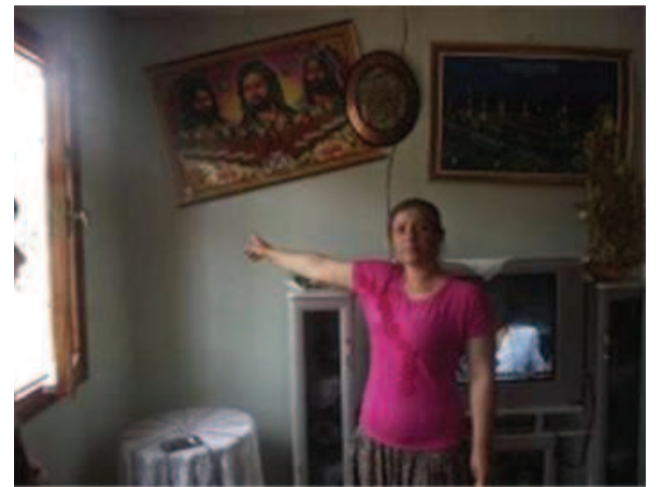
Sürgü, Ayazağa, Dalyan

Malatya Sürgü'de, Ramazan davuluyla gece uykularından uyandırılmak istemeyen Alevilerin hayatına yönelik tehdit. İstanbul Ayazağa'da sözde "kızlara laf" dolayısıyla Kürt işçilere polis destekli saldırı. Muğla Dalyan'da Kürtlere ait bir restoranın basılması, kapı pencerenin kırılması, masaların devrilmesi, ortalığın savaş alanına çevrilmesi. Ardı ardına gelen bu olaylar, bir tür "yurttaş"ın kendi "hassasiyet"lerini her şeyin üzerinde tuttuğunu gösteriyor. Oruç tutulacak, tut! Mahalle bekâr erkeklere kapatılacak, kapat! En önemlisi: Kürden raus!

Bu gelişmelerin üst üste gelmesini sadece genç kuşağın gördüğü en uzun ve en sıcak Ramazan günlerinin yarattığı gerginliğe bağlamak mümkün değil. Kitle terörüyle Alevilerin ve Kürtlerin baskı altına alınmasından sonra, bunu gerçekleştirmek için uydurulan "meşrulaştırma" öykülerine inanmak da mümkün değil. Neymiş, Dalyan'da restoran sahibi veya çalışanlar "Buraya Türkler giremez" diyesiymiş! Bu insanlar zahir sahurda peynir ekmekle birlikte akıllarını da yemişler! Türk denizinin ortasında meydan okuyorlar!

Bu olayların ardı ardına sökün etmesinin en önemli nedeni, Tayyip Erdoğan'ın başkanlık/cumhurbaşkanlığı sevdası içinde MHP ideolojisine yaklaşması. Daha doğrusu, İslamcı hareketin gerici-milliyetçi yanını en çıplak haliyle ortaya dökmesi. AKP'nin ve hükümetin kullanmaya başladığı dil, yaptıkları açıklamalar tabandaki faşistleri hem kışkırtıyor, hem de polisleri kendilerini koruyacağına dair bir güvence veriyor onlara. Nasıl vermesin? Malatya Sürgü'de olaylar üç gün-üç gece sürüyor. Saldırganları engellemek için ciddi hiçbir girişimde bulunmayan Malatya Valisi, bu olaydan iki gün sonra Kamu Güvenliği Müsteşarı yapılarak ödüllendiriliyor!

İkinci önemli neden ise hükümetin Suriye politikası. Gerek AKP, gerekse onun yandaşı medya, Suriye'deki sorunu hep bir mezhep savaşı olarak sundu. Alevi (Nusayri) Beşar Esad Sünnileri katlediyordu. Olayların bambaşka bir nitelik taşıdığını, Manaf Tlas adlı Sünni

generalin katliamın başlamasından on altı ay sonra firar etmesinden anlıyoruz. Adam on altı ay boyunca Suriye'nin halk kitlelerini katletmiş, ama Sünni. Adam Baas rejiminin iki numaralı ailesinden, Suriye'nin en önemli kapitalist ailelerinin birinden, ama Sünni. Ne Alevi rejimi var ortada, ne Sünniler kırılıyor. Kapitalistler kırıyor, yoksullar kırılıyor! Ama AKP'nin ve medyanın propagandası bizdeki Sünni kitleyi bile. Bunun üzerine Suriye'nin kuzeyinde Kürtlerin yeni bir özerk bölgeye doğru yürümesi eklendi. Buna karşı medyanın ırkçılığı sonsuz. İşte size Sünni Türk çoğunluğunun nasıl kışkırtılmış olduğunun resmi!

Bir de işçi sınıfının örgütsüzlüğüne değinmek gerekiyor. Ayazağa'da Zorlu Holding'in inşaatında çalışan işçi sayısı 1450! Bu işçilerin, aralarındaki Kürtlerin varlığının bu gerici atmosferde yaratacağı tepkileri de hesaba katarak kendilerini savunmak için örgütlenmemiş olmaları şaşırtıcı! İnşaat 2009'dan beri sürüyor. Yani üç yıldır örgütlenememiş bu işçiler. 1450 işçi örgütlendiği takdirde bir ordu demek! Faşistler ağızlarını bile açamazlar bu işçiler örgütlü olsa. Ama örgütlenmiyorlar ve sonunda Manisalı işçi bile ekmek parasını terk edip memleketine dönmek zorunda kalıyor!

İşçi sınıfı sadece Kürt kardeşlerini değil, kendi ekmeğini korumak için de örgütlenmek zorunda.

Harçların kaldırılması ≠ Parasız eğitim

Öğrenci hareketi net bir perspektife sahip olmalı ve tutuklu öğrencileri gündeme getirmekle sınırlı "demokratik" bir tepkiyle yetinmemelidir. Harçlar örgün, ikinci, uzaktan ya da açık öğretim ayrımı olmadan tamamen kaldırılmalıdır. Harç ve öğrenim kredilerinin yerini karşılıksız burslar almalıdır. Yurtlar, ders araç ve gereçleri, yemekhane ve kantinler parasız olmalıdır. Üniversite sermaye ile bütünleşmek bir yana sermaye ile bağlarını kopartmalı, üniversite ticaret yapmamalıdır.

Tayyip Erdoğan'ın, AKP'nin son MYK'sında üniversite harçlarının kaldırılmasını gündeme getirdiğine dair haberler basına yansıdı. Bu haberlere göre katkı payı adı altında alınan harçların öğrencilere büyük yük oluşturması ve bu sorunun sürekli eylemlere yol açması bu girişimin nedenleri olarak sunuluyor.

Bu haberlere bakıp sorgusuz sualsiz sevinmek için henüz erken. Diğer yandan öğrenci gruplarından hapishanelerde parasız eğitim istedikleri için tutuklu bulunan öğrencilerin durumlarını hatırlatarak yapılan karşı çıkışlar doğrudur; ama meselenin altında yatan gerçekleri ne yazık ki ıskalyor.

AKP hükümeti, planlarını gerçekleştirmek için her seferinde toplum tarafından hoşgörülecek düzeltmeleri bir maske olarak kullandı, kullanıyor. Bunun en büyük örneğini 12 Eylül referandumunda gördük. 12 Eylül'ün yargılanması hayallerine kapılanlar, referandumda asıl onaylanması istenen yasaları görmezden gelip evet oyu verdiler. Üniversite harçlarının kaldırılmasının altında da büyük bir ihtimalle böyle bir niyet vardır. AKP'nin eğitim politikası parasız eğitim değil eğitimin her düzeyde özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesidir. Harçların kaldırılması bu noktada bir tezat oluşturuyormuş gibi görünüyor. Oysa hükümet tam da harçların kaldırılmasını özelleştirme ve ticarileştirme politikalarını güçlendirecek şekilde uygulayacaktır.

Nasıl mı? Bugün üniversitelerde toplanan harçlar üniversitenin gelirleri içinde yer almaktadır. Harçların kaldırılmasıyla, üniversiteler ellerinden giden bu kaynağın yerini doldurmak zorundalar. Devletin harç paralarını üstlenip, üniversitelere karşılıksız yardım yapması ise büyük bir hayal; hele ki dünya ekonomik krizi bu kadar yakıcı bir hal almışken. Ancak son dönemde üniversite sermaye işbirliğinin geliştirilmesiyle piyasaya daha fazla iş yapan, üniversite içindeki hizmetleri özelleştiren, döner sermaye gelirlerini arttıran bir üniversite tablosu karşımıza çıkmaktadır. AKP hükümetinin harçların kaldırılmasıyla oluşacak boşluğu, dış borcu reddederek, silahlanmaya ayrılan payı kısarak, kurumlar vergisini arttırıp holdingleri daha fazla vergilendirerek dolduracağını düşünmek herhalde saflık olur. O halde harçların kaldırılmasının ilk etkisi üniversitenin piyasa ve sermaye ile daha fazla bütünleşmesi, yükseköğrenimin daha da fazla ticarileştirilmesi olacaktır. Böylesi bir durumda da üniversiteye kâr sağlamayan bölümlerin kapatılması çok mu uzaktır?

Harçların kaldırılması gündeme gelmeden İstanbul Üniversitesi rektörü Yunus Söylet'in yaptığı uzaktan eğitim açıklamaları manidardır. Söylet gururlu bir şekilde bu sene 37.925 uzaktan eğitim kontenjanı açtıklarını duyurmuştur. Türkiye'deki birçok üniversite uzaktan eğitim vermektedir. Bu eğitimi almak için normalden fazla harç ödeyen öğrencilerin harçlarının kaldırılması bir yana, üniversitelerin uzaktan eğitimi överek kontenjanlarını arttırmaları ve gelirlerine gelir katma çabaları giderek artmaktadır. Harçların örgün eğitimde kaldırılması beraberinde açık ve uzaktan eğitim fakültelerinde fiilen "diploma satan" programların çoğalması anlamına gelebilir.

Üniversitelerde harçların kaldırılması öğrenci hareketinin yıllardır uğruna mücadele ettiği bir taleptir. Bugün harçların kaldırılmasının gündeme gelmesi AKP hükümetinin seçim çalışmalarının değil öğrenci hareketinin mücadelesinin hanesine yazılmalıdır. Nitekim basında çıkan haberlerde harçların eylemlere konu olduğu söylenerek bu gerçek üstü kapalı olsa da teslim edilmiştir. Ancak öğrenci hareketi de net bir perspektife sahip olmalı ve tutuklu öğrencileri gündeme getirmekle sınırlı "demokratik" bir tepkiyle yetinmemelidir. Harçlar örgün, ikinci, uzaktan ya da açık öğretim ayrımı olmadan tamamen kaldırılmalıdır. Harç ve öğrenim kredilerinin yerini karşılıksız burslar almalıdır. Yurtlar, ders araç ve gereçleri, yemekhane ve kantinler parasız olmalıdır. Üniversite toplumdaki yalıtılmış bir yer olarak görülmemelidir. Sermaye denen canavar sadece kampus sınırları dahilinde saldırmamaktadır. İşte tam da bu yüzden öğrencilerin talepleri kampus sınırlarını aşmak zorundadır. Artan kontenjanların işsizliği gizlediği gerçeğinden hareketle bunca öğrenciye "okuma imkanı sağlayan" devlet okuyan öğrenciye mezun olduktan sonra da okuduğu bölüme göre iş bulmak zorunda tutulmalıdır. Üniversite sermaye ile bütünleşmek bir yana sermaye ile bağlarını kopartmalı, üniversite ticaret yapmamalıdır. Tüm bu taleplerin gerçekleştirilmesi için gerekli kaynağı da net bir şekilde ortaya koymalıyız. Bu kaynak ulusal ve uluslararası tefecilere ödenen borçların reddedilmesi, holdinglerin ve zenginlerin artan oranlı vergilerle daha fazla vergilendirilmesi, özel üniversitelerin kamulaştırılması ve devlet üniversiteleriyle birleştirilmesi sayesinde bulunmalıdır.

DİP İstanbul Gençlik Komitesi

Mustafa Kemal Coşkun

Üniversite bedava mı oluyor?

Bir ara liberal yazarların ağzından düşmeyen bir laf vardı. Üniversite eğitimi söz konusu olduğunda "bedava üniversite olmaz" lakırdısını ezberlemiş habire tekrarlayıp dururlardı. Üstelik bunların birçoğu eski solcuydu. Hatta işi öyle bir noktaya getirdiler ki, "bedava" üniversitenin yoksullardan alıp zenginlere vermek anlamına geldiğini bile söylediler. Sanki bugüne kadar üniversite öğrencilerinin 'eşitlik', 'adalet' ve 'hakkaniyet' savunularının karşısına sürekli olarak 'verimlilik' ve 'esneklik' söylemlerini kendileri çıkarmamış gibi, bu sefer de sanki yoksulu savunuyor görünmeye çalıştılar. Bu konuda hiç de haksızlık etmediğimizi görmek için, isteyen herkes Baskın Oran'ın ya da Murat Belge'nin, olmadı bugünlerde pek "özgürlükçü" olan Taha Akyol'un üniversite eğitimine ilişkin yazdıklarına bakabilir.

Bir kaç gündür medyada, elbette ki özellikle yandaş medyada, üniversite öğrencilerinin hayalinin gerçekleşmek üzere olduğu yazıyor. Başbakan üniversite harçlarının kaldırılması için çalışma talimatı vermiş. Tabi insan hemen bu liberal yazarlardan bir tepki bekliyor, ama en azından şimdilik onlardan hiçbir tepki yok. Öyle ya, şu anki üniversite eğitimini bedava zanneden liberallerin, üniversite öğrencileri harçlara karşı eylem yaptığında yükselttikleri seslerini Başbakan böyle bir talimat verince de çıkarmaları gerekmez mi? "O da ne demek, tersine, harçları artıralım, ödeyemeyen yoksula da burs verelim" diyerek başbakana itiraz etmeleri en azından kendi tutarlılıkları için doğrusu olmaz mı?

Ama olmaz, hatta hiçbir şey söylemelerine gerek yok. Zira Başbakan'ın harçları kaldırma talimatının arkasından gelecek olan şey tam da bu liberallerin istediği şey olacak. Harçların kaldırılmasının gerçekte üniversiteleri parasız hale getirmeyle bir alakasının olmadığını kendileri de farkında. Biliyorlar ki harçlar kalkınca üniversite parasız olmayacak, hatta tersine, üniversitelerin ticarileştirilmesi için atılan bir adım olacak. Kaldı ki sadece harçları kaldırmak üniversiteleri "parasız" yapmak anlamına gelmez, zira bunun dışında emekçi çocuklarının karşılamak zorunda olduğu bir sürü masraf var.

Baştan söyleyelim, şimdi burjuva basınının bütünü bas bas bağırarak, "üniversitelerde büyük dönüşüm" diyecekler, "Türkiye değişiyor" yazacaklar ve korkarım ki bu bağırış çağırışa kimi liberal "sol"cular da destek olacak, hatta "yetmez (bu dönüşüm) ama evet" bile diyebilirler.

Oysa AKP iktidarının TÜSİAD ve bilumum sermaye çevreleriyle uyum içerisinde yapmak istediği "dönüşüm", üniversiteleri parasız yapma girişimi filan değildir, hatta tersine planlanan şey üniversitelerin bütünüyle paralı hale gelmesidir. Şöyle ki, Başbakan harçları kaldırılma darken arkasından üniversite öğrencilerini bütünüyle borçlandırarak bir sistem getirmeye çalışmaktadır. Tıpkı yukarıda belirttiğim liberallerin istediği gibi. Bundan sonra üniversite öğrencilerine üniversiteye başladığında kredi verilecek ve öğrenciler bir senet imzalamaya zorlanacak. Büyük olasılıkla bu krediler şu an ödenen harç kredilerinden 5-6 kat fazla olacak. Okulunu bitirdiğinde ise bu krediyi faiziyle ödemek zorunda kalacak. Tabi verilecek bu kredi yemek, barınma, ulaşım, ders araç ve gereçleri gibi giderleri kapsamıyor. Bunlar yine öğrenci tarafından karşılanacak. Elbette ki bu ülkenin zengin tayfası bu krediden "faydalanmayabilir", ya da alır, ama mezun olur olmaz peşin peşin öder. Kaldı ki zaten onların çoğunluğu yoksul çocuklarının gittiği üniversitelere gitmiyor. Peki yoksullar ne yapacak? Mecburen bu krediyi faiziyle ödemek zorunda kalacak.

Peki ne oldu şimdi? Öğrenciler harç öderken de aynı şey olmuyor muydu? Yani öğrenci hem harç ödeyip hem de yemek, barınma vb. ihtiyaçlarını yine kendisi karşılamıyor muydu? "Dönüşen" bir şey var mı? Aslında evet var. Bu yolla üniversiteler bütünüyle paralı hale dönüştürülür, yani kamusal bir eğitimden eser bile kalmaz. Aslında olan şey tam olarak üniversite eğitiminin sermaye ilişkileriyle biçimlendirilmesidir. İşte liberallerin bahsettiği "eğitimde fırsat eşitliği" tam da budur. Kaldı ki, AKP'nin yıllardır yaptığı şey her şeyi metalaştırmak, ticarileştirmek, özelleştirmek, yani alınıp satılır hale getirmek değil mi? Halkın her hakkına saldırırken dönüşüm/değişim adı altında yapmadılar mı?

Söylemeye bile gerek yok, emekçi ve yoksul çocukları açısından yapılacak, bu politikaya karşı çıkmaktan başka bir şey değildir.

Balkan Harbi:

1908 devriminin "Termidor"u

Bundan tam yüz yıl önce, 1912 yılı sonbaharında, Osmanlı tarihine geçmiş adıyla Balkan Harbi başlamıştı. Balkan Harbi iki ayrı savaştan oluşur. İlkinde, Balkan halkları yüzyıllardır sürmekte olan Osmanlı boyunduruğundan kesin olarak kopmak amacıyla bir ittifaka gitmişlerdir. 8 Ekim 1912 ile 30 Mayıs 1913 arasında yaklaşık dokuz ay süren Birinci Balkan Savaşı'nın sonunda, ünlü "Midye-Enez hattı"nın batısında kalan (Edirne de dâhil) bütün Balkan toprakları (ve birtakım Ege adaları) Osmanlı'nın hâkimiyetinden çıkmış ve Sırbistan, Yunanistan, Bulgaristan ve Karadağ'dan oluşan müttefikler arasında paylaşılmıştır. Ama Makedonya üzerinde anlaşmazlığa düşen müttefikler, Birinci Balkan Savaşı'nın bitmesinden sadece iki ay sonra bu sefer birbirleriyle kozlarını paylaşmaya girişmişler, eski düşmanları arasındaki bu İkinci Balkan Savaşı'ndan yararlanan Osmanlı Edirne'yi geri almayı başarmıştır. Balkan Harbi, gerek dünyanın gerekse Osmanlı'nın tarihinde önemli yer tutar. Balkanlardaki ihtilaflar, Avrupa çapında gelişmekte olan emperyalistler arası rekabetin 1914'te I. Dünya Savaşı'na dönüşmesinde kıvılcım rolü oynayacaktır. Osmanlı'da ise Balkan Harbi, 1908 Jön Türk devriminin kisve değiştirmesine, gericileşmesine, Türk milliyetçiliğinin batağına saplanmasına yol açacak, bu yeni yöneliş ülkenin I. Dünya Savaşı'nın taraftarlarından biri haline gelmesiyle ve 1915'te Ermeni soykırımıyla sonuçlanacaktır.

Balkan Harbi'nin travması

Balkan Harbi, Osmanlı'nın Avrupa kıtasındaki varlığının ortadan kalkması ile sonuçlanan uzun bir sürecin parçası olarak ortaya çıktı. İmparatorluk, Yunanistan'da 1821-1829, Sırbistan'da ise 1804-1835 arasında yaşanan ayaklanma, devrim ve bağımsızlık savaşlarından sonra bu ülkelerin büyük bölümü üzerindeki hâkimiyetini 19. yüzyılda zaten kaybetmişti. Bulgaristan ise 1878'den itibaren özerk bir devlet olmuştu.

20. yüzyıl başının büyük kayıpları Girit'in bağımsızlaşması (1898) ile açıldı. Bunu, 1908 devriminin hemen ardından Bulgaristan'ın bağımsızlığını ilan etmesi ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Bosna-Hersek'i ilhak etmesi izledi. 1908 devriminin kendisi de Makedonya ve Arnavutluk'ta ayaklanmaların ürünü olmakla birlikte ilk evresinde Osmanlı halklarını birleştirici bir rol oynadı.

1908 devrimi ile birlikte Osmanlı halkları arasında doğan kardeşlik havası, birkaç yıl hiçbir toprak kaybı korkusu yaşanmamasını getirdi. Bu atmosfer 1911'de İtalyan emperyalizmi Osmanlı'nın (19. yüzyılda Cezayir ve Tunus'u Fransa'ya, Mısır'ı ise Britanya'ya kaptırdıktan sonra) Kuzey Afrika'da kalan son toprağı olan Trablusgarp ve Bingazi'yi, yani bugünkü Libya'yı işgal etmesiyle bozulacaktı. İtalya, Trablus savaşının ikinci aşamasında da Rodos ve On İki Ada'yı da ilhak edecekti (Nisan-Mayıs 1912). 1908'in büyüğü bozulur gibi olmuştu, ama yine de taarruz bütünüyle bir dış emperyalist güçten geliyordu. Balkan Harbi ise, bağımsız devletlerce ilan edilmiş olsa da, aslında Balkanlarda yüzyıllardır Osmanlı hâkimiyetinde yaşamış halkların ulusal kurtuluş yolundaki "son kavgası" idi.

Bozgunun boyutları

Her biri tek başına ele alındığında Osmanlı'ya göre askeri bakımdan çok zayıf olması gereken Balkan devletleri (Sırbistan, Yunanistan, Bulgaristan ve Karadağ) birleşince ciddi bir güç oluşturdular. Ama daha önemlisi, bu ülkelerin askerleri bir ulusal kurtuluş davası için çarpışıyor. Osmanlı askeri ise ne için ölmeye gittiğini bile bilmiyordu. Bazısına savaşa gittiği söylenmemişti bile. Anadolu kökenli asker, Balkanlar için neden çarpıştığını kolay kolay anlayamıyordu. Elbette birçok başka faktörün de etkisiyle, Osmanlı ordusu çok kısa süre içinde bütün Balkan topraklarını yitirecekti.

Bozgunun boyutlarını anlayabilmek için bazı noktaları vurgulamak gerekir. Bütün Balkan topraklarında sadece üç kale, Yanya, İşkodra ve Edirne düşmana bir süre için direnebilmişti. Üsküp, Selanik, Ma-

nastır, Resne ve bir dizi başka şehir kendi halklarının talebi üzerine yabancı ordulara teslim ediliyordu. Nüfusunun önemli bir bölümü Müslüman olan bu kentler arasında Selanik Jön Türklerin kalesi idi. Resne, "Hürriyet kahramanı" Kolağası Niyazi'nin memleketi idi. Bunlar yetmiyormuş gibi, Arnavutlar da kendi aralarındaki Müslüman-Hıristiyan anlaşarak bağımsızlık için ayaklanıyordu. Yunanistan gibi küçük bir ülke Ege Denizi'nde Osmanlı donanmasına karşı bariz bir üstünlük kuruyor, İtalya tarafından ilhak edilen On iki Ada ve Rodos dışındaki bütün Ege adalarını ele geçiriyordu. Edirne, muzaffer ülkeler İkinci Balkan Savaşı'nda birbirlerine girene kadar yitiriliyordu. En önemlisi, Balkan ordularının Çatalca'ya kadar gelmesi idi. İstanbul halkı savaşın top seslerini günlerce işitecekti. Ancak Çatalca'da çok güçlü bir savunma yapılmış olmasıdır ki, "pâyitaht"ı kurtarıyordu!

Balkan Harbi, Osmanlı'nın millet-i hâkimesi Türklerde, imparatorluğın, hatta devletin bütünüyle elden gideceğine dair bir korku yaratmıştı. Osmanlı'nın bütün etnik unsurlarına dayanarak ileri doğru yürüyebileceğine ilişkin projelere büyük bir darbe indirmiştir. 1908 devriminin çöküşlü bir Osmanlı devleti inşası programını terk ederek koyu ve gerici bir Türk milliyetçiliğine batmasına yol açmıştır. Bu toprakların tarihi için Osmanlı'nın bazı sömürge topraklarını yitirmesinden çok daha büyük bir önemi vardır.

1908 devrimi: Hürriyet Devrimi'nden soykırıma

Türkiye topraklarında yaşanan ilk burjuva devrimi olan 1908 devrimi, daha sonraki 1919-1923 devriminden, hem büyük halk kitlelerinin devrimde yoğun olarak yer almasıyla, hem de çöküşlü karakteri ile ayrılıyordu. Anadolu ve Balkanlar'da 1904-1905'ten itibaren yaşanan vergi isyanlarından asker ayaklanmalarına kadar birçok olay, ülke çapında köylülüğün büyük bir huzursuzluk içinde olduğunu ortaya koyuyordu. 24 Temmuz 1908'de Meşrutiyet'in ilanından sonra ise iki ay boyunca, eşi tekrar ta 1960'lı yıllara kadar görülmeyecek bir grev dalgası büyük kentleri

sarmış ve genç işçi sınıfının devrimin bir parçası olduğunu ortaya koymuştur.

İşin ulusal boyutuna gelince: “Jön Türk devrimi” ni-telemesi, bu devrimi adlandırmak için yetersizdir, çünkü bu isim devrim sadece “Türk”lere aitmiş gibi bir çağrışım yapar. Oysa, ayaklanma her şeyden önce Makedon devrimci hareketinin 1903 ayaklanmasının bir devamıdır. Ermeni devrimci örgütlerinin Abdülhamid istibdadına karşı faaliyetlerinin bir ürünüdür. 1908 yılında patlak veren Arnavut isyanının kıskırttığı bir olaydır. Enver ve Niyazi Bey’ler ancak bütün bunlar biriktirdiği için dağa çıkmışlardır.

1908 devrimi bütün bu özellikleri dolayısıyla en iyi, kendi kullandığı “Hürriyet” kavramıyla, “Hürriyet Devrimi” olarak anılabilir. (O dönemde kimse “II. Meşrutiyet’in ilanı” demiyordu. Onyıllar boyunca 24 Temmuz 1908, “Hürriyetin ilanı” olarak anıldı.) Bu isim şundan da uygundur: 1908 devrimi ülkeye birkaç yıl için de olsa imparatorluğun farklı halkları arasında bir kardeşleşmenin ve birlikte daha demokratik bir geleceği inşa çabasının önünü açmıştır. Enver ve Niyazi Bey’ler, 24 Temmuz günü, daha birkaç ay öncesine kadar dağlarda kovaladıkları Makedon devrimcilerle kucaklaşıyordu. İttihat ve Terakki, istibdada karşı Ermeni devrimci örgütleri Hınçak ve Taşnak ile el ele mücadele ediyordu. Devrime karşı ünlü 31 Mart ayaklanmasını bastıran Hareket Ordusu’nda Makedonyalılar ve Bulgarlar da vardı.

Büyük dönüş

Balkan Harbi, Hürriyet Devrimi’nin kendi burjuva zemininde kalmakla birlikte geri çekilmesi, muhafazakârlaşması ve çokuluslu karakterinin tahrip olması anlamına gelmiştir. Bunun Balkan halklarının Osmanlı bünyesinde yaşamak istememesine bağlanması doğru değildir. Balkan Harbi birçok devleti kapsar ama aslında iki coğrafya üzerinden verilmiştir. Biri Makedonya’dır, ikincisi Arnavutluk. Makedon devrimci hareketi, 1908’den 1910’a kadar İttihatçıların ne yapacağını görmek üzere silahlarını bırakır, politik çalışmaya geçer, ama onların dogmatikçe merkezîyetçi tavrını görüp özerkliğin bile sözünün edilmesine karşı çıkmaları dolayısıyla yeniden silahlı mücadeleye döner. Arnavutlar 1908 isyanından sonra bir süre beklerler, ama hiçbir gelişme olmayınca 1912’de yeniden ayaklanırlar. İttihat ve Terakki hükümeti bu ayaklanmayı çok sert yöntemlerle bastırmaya girer. Yani Balkan halklarıyla İttihatçıları arasındaki barışı dinamitleyen, gerçekte bu sonuncuların aşırı merkezîyetçi tutumu olmuştur. Ama bunun bedelini İttihatçılar Temmuz 1912’de, Halâskâr Zabitan adıyla kurulan bir örgütün darbesi ile iktidardan uzaklaştırılmakla ödemişlerdir.

Termidor nedir?

“Termidor” 1789 Fransız devrimi ile siyasi literatüre yerleşmiş bir terimdir. 1793’e kadar, burjuva devriminin en ileri kanadı olan ve büyük ölçüde kentlerin baldırı çıplaklarına, yani emekçilerine yaslanan Jakobenler, bu tarihte Napolyon Bonapart tarafından iktidardan düşürülür. Bonapart, bir yandan kendini imparator ilan edecek kadar geri yöntemleri benimserken, bir yandan da devrimin kazanımlarını, özellikle serfliğin ilgasını orduları aracılığıyla bütün Avrupa’ya yaymaya girişmiştir.

O zamandan beri, devrimin sınıf zeminini terk etmemekle, yani eski rejimin ve devrilen sınıfın yanına geçmemekle birlikte, devrimin canlılığını durduran, gerici ve despot bir yönetim yoluna sapan iktidar oluşumlarına “Termidorcu” denir. Bunun en belirgin örneği Sovyetler Birliği’nde Stalin yönetimidir.

Bundan üç ay sonra, Ekim 1912’de başlayan Balkan Harbi, Osmanlı devletini yüzyıllardır aynı zamanda bir Balkan devleti iken dokuz ay içinde (başlangıçta Edirne’yi bile yiritirecek şekilde) Balkanlardan kovması dolayısıyla yarattığı travma temelinde İttihat ve Terakki’de muazzam bir dönüşüme yol açmıştır. İttihatçılar, savaşın orta yerinde, 23 Ocak’ta ünlü Babıali baskını düzenlemişler ve ellerinde tabancalarla hükümeti değiştirmişler, kendilerinden yana Mahmut Şevket Paşa hükümetini kurdurtmuşlardır.

Görüldüğü gibi, devrimin atmosferi değişmiştir. Altı ay içinde iki karşıt darbe, İttihatçıları önce iktidardan düşürmüştü, sonra iktidara getirmişti. Artık 1908’in “hürriyet” atmosferinden, onu izleyen dönemin serbest seçimlerinden giderek iz kalmayacaktır. Sınıf sorununu (proletarya ve köylülük) kendi geç kalmış burjuva karakteri dolayısıyla zaten görmezlikten gelen Hürriyet Devrimi, şimdi demokratik biçimlerden de uzaklaşmaya başlamıştır.

Bundan daha kötüsü, iktidara despotik yöntemlerle tutunmaya başlayan İttihatçıların çokuluslu bir burjuva devleti inşasından vazgeçerek Türkçülüğe yönelmesidir. 1913, “Milli İktisat” denen dönemin resmen açılması olmuştur. Bu dönem, Müslüman hâkim sınıfların gayrimüslimler aleyhine sermaye birikiminde öne geçirilmesi amacıyla sayısız tedbir alındığı dönemdir.

İttihat ve Terakki, I. Dünya Savaşı’nı “ileriyeye doğru bir kaçış” fırsatı olarak görmüş, Almanya’nın himayesinde Orta Asya’yı fethetmek üzere savaşa girmiştir. Artık milliyetçiliğin ötesinde pan-Türkizm, İttihatçılığın başka bütün yönlerini gölgede bırakmış durumdadır. Bu savaş macerasının Osmanlı ülkesi için maliyeti milyonlarca asker ve sivil ölü, milyonlarca sakat ve yaralıdır; devlet ise savaşın sonunda genişleme hayallerinin gerçekleşmesi yerine batmak üzeredir.

Savaşın politikanın başka yöntemlerle devamı olduğu görüşü, bazen iç politika için de doğrudur. Barış zamanında Müslüman hâkim sınıfları, Rum, Ermeni, Yahudi ve Levanten burjuvazi aleyhine politik yöntemlerle güçlendirmeye çalışan İttihat ve Terakki, I. Dünya Savaşı başlayınca, özellikle Ermenilere karşı bu yaklaşımı askeri yöntemlerle yürütmeye yönelmiştir. 1915 Nisan ayında tehcirle başlayan ve iki yıl içinde Anadolu’daki Ermeni varlığını neredeyse kökünden yok eden soykırım, işte bu milliyetçi politikanın ürünüdür.

Termidor

1908’den 1913’e kadar, sınıf sorununu sadece burjuvazinin çıkarları açısından ele almakla birlikte çokuluslu bir burjuva devletini nispeten demokratik yöntemlerle inşa etmeye girişmiş olan Hürriyet Devrimi ve en onun güçlü önderliği İttihatçılık, 1913’ten dünya savaşının yitirilmesiyle birlikte önderlerinin ülkeden kaçtığı 1918’e dek gerici ve kıyıcı bir Türk milliyetçisi politika izlemiştir. Hürriyet Devrimi’nin de, İttihatçılığın da tarihi, böylesine kesin bir biçimde iki karşıt evreye ayrılır. Arada ise Balkan Harbi vardır.

İttihat ve Terakki, 1913’te burjuva devrimcisi karakterini yitirmemiştir. Burjuva bir devletin inşası ve kapitalizmin Osmanlı topraklarında gelişmesi yolunda çaba devam etmektedir. Yani İttihatçılık bu büyük dönüşüm ile karşı-devrimci olmuş değildir. Burjuva devriminin zemini üzerinde kalmakla birlikte katılmış ve despotlaşmıştır. Devrimin amaçlarını karşı devrimin yöntemleriyle gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Siyasi tarihte buna “Termidor” denir. Yani devrim içinde gericileşme. İşte Balkan Harbi, Hürriyet Devrimi’nin Termidoru rolünü görmüştür.

Sungur Savran

Ahmet Altan uykusundan uyanıyor!

“Uyandığında vakit öğlendi”

Arthur Rimbaud

12 Haziran 2011 seçimlerinden üç gün sonra, 15 Haziran günü *Gerçek* gazetesinin sitesinde bir yazımız yayınlandı. AKP’nin iki ana seçim sloganından biri olan “İstikrar sürsün, Türkiye büyüsün!”den hareketle “İstikrar sürsün, Türkiye uyun da büyüsün!” başlığını taşıyordu yazı. Ana tezi, Tayyip Erdoğan’ın MHP oylarına göz diktiği, dolayısıyla MHP yöneline uygun politikalar izlemesinin gerekli olduğu idi.

Gereğe olarak çeşitli konulara değiniliyordu. Birincisi, başkan seçilerek 2024’e kadar Türkiye’nin yöneticisi olarak kalmak için Erdoğan’ın başkanlık sistemine geçişi sağlayan bir anayasa değişikliğine ihtiyacı olmasıydı. Bunun için AKP’nin 326 milletvekili yeterli değildi. Hem mecliste 330 oy, hem de referandumu kazanmak gerekiyordu. Bunun sonucu ortadaydı: Kürt sorununda reform yapan, MHP’den ve tabanından oy alamayacağına göre, liberallerin Erdoğan’dan beklediği açılım gerçekleşmezdi.

İkinci faktör ise Erdoğan’ın başkan seçilebilmesi için gereken % 50 oy meselesiydi. Bu argümanı yazının kendisinden izleyelim: “Erdoğan bugüne kadar sağdaki bütün küçük partileri yutarak gelmiştir. Ama şimdi artık yutulacak küçük parti kalmamıştır. Saadet bile 1,25’e kadar gerilemiştir. O zaman Erdoğan’ın % 50 hesabını güvenceye alabilmesi için MHP’nin tabanını oyması gerekir. Bunu ise ancak milliyetçi bir retorik ile yapabilir. Demek ki, AKP’nin son dönemde MHP üzerine yoğunlaşması boşuna değildir ve **kalcı bir eğilimin işareti**dir.”

Son kelimelerin üzerindeki vurguyu şimdi yerleştirdik. Neden? Çünkü *Taraf*’ta yazan yazmayan bütün liberaller, Erdoğan’ın seçim öncesi dönemine bütünüyle damgasını vuran MHP tarzı politikanın, örneğin kendisi o dönemde iktidarda olsaydı Abdullah Öcalan’ı astracağı beyanının, basit bir seçim taktiği olduğunda ısrarlıydılar. Ahmet Altan da hiç kuşku yok bu liberal dünyanın mümtaz bir mensubu olarak gerçekleri mahmur gözlerle izliyordu.

Şimdi bu mümtaz şahsiyet, “Hesap” başlığıyla bir yazı yazıyor ve şöyle diyor:

“Başbakan Erdoğan’ın ‘ne yaptığı, ne yapmak istediği’ yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Görebildiğim kadarıyla yaptığı her şeyi belli bir plan dâhilinde ve doğrudan ‘başkanlık’ seçimlerini hedefleyerek yapıyor.

Biliyorsunuz, MHP’yi de içine katmanız hâlinde Türkiye’de ‘sağ’ oylar yaklaşık yüzde yetmiş kadar çıkabiliyor. Eğer bütün sağ oyları bir araya toplayabilir ve ‘orduyla anlaşırınsanız’ Türkiye’yi tek başınıza yönetebilirsiniz.”

Tarih 18 Temmuz 2012. Günaydın, Ahmet Altan! Her şey seçim döneminde berrak biçimde okunabilirken, Erdoğan’ın MHP tabanı ile flörtü açık seçik ortada iken, derin bir uykuya yatacaksınız. Sonra Erdoğan ile Fethullah Gülen’in arası açılınca “hesap” neymiş keşfedeceksiniz. Demek Erdoğan’ın ne yapmak istediği “yavaş yavaş” ortaya çıkıyor. Acaba Erdoğan’ın yapmak istedikleri süratle ortaya çıkmıştı da yavaş kavrayan siz olmayasınız!

Anlayamamak, iddiası olmayan insanlar için kınanacak bir şey değil. Ama bu Ahmet Altan çok iddialı bir gazete olan *Taraf*’ın “başyazarı”. Her gün yazılarının haberini Altan ailesine has alçakgönüllü üsluba uygun tarzda, damga gibi gazetenin birinci sayfasının tepesinden veriyor. Ve ne çok liberal insan, görüşlerini Ahmet Altan’ın ve *Taraf*’ın yorumlarına göre belirliyor.

Bütün bu bir yıl boyunca, siz, Ahmet Altan, barış olmamasını Kürt tarafına affettiniz. AKP hükümeti her türlü fedakârlığı yapıyordu da, “iki halkın düşmanı” ilan ettiğiniz PKK barış istemiyordu. Şimdi Erdoğan’ın hesabının MHP tabanına uygun politikalar izlemek olduğunu yazmaya utanmıyor musunuz? Hiç olmazsa bir küçük özeleştiriyi yapmayı akıl edemediniz mi? Yoksa aklınız, şimdi yaptığınız yorumun bir yıldır izlediğiniz bütün yayın politikasını keellem yekün geçersiz kıldığınızı anlamaya bile mi yetmiyor?

Zaten şimdi bile anlayamamışsınız. Ne başkanlık seçimleri? Türkiye’de başkanlık sistemi mi var ki o seçimlerde Erdoğan oy arıyor olsun? Anayasa, Ahmet Altan, anayasa! Önce o, sonra seçim! Yoksa Erdoğan gibi bir ego Çankaya’da sembolik cumhurbaşkanlığıyla neden oyalansın?

Biraz izanımız varsa, ya yanılttığınız nice insandan özür dilersiniz ya da bir süre yazmayı kesersiniz. Mahmurluğunuz geçene kadar hiç olmazsa!

Lev Trotskiy Yaz Kampı

Bir işçi enternasyonalizmi şöleni!

Devrimci İşçi Partisi (DİP), yaz eğitim kamplarının üçüncüsü olacak Lev Trotskiy Yaz Kampı'nı 29 Ağustos - 2 Eylül tarihleri arasında İzmir'in Dikili ilçesindeki Sotes Tatil Köyü'nde gerçekleştirecek.

Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in onur konluğu yapıldığı bir önceki kampta, Lenin'in teorik-pratik mirası konu edilmiş, sınıf mücadelesinde daha donanımlı özneler haline gelebilmek için yaz günlerinin bunaltıcı sıcaklarını ve denizin çekiciliğini elimizin tersiyle iterek Leninizmi öğrenmeye vakfetmiştik kampımızı.

Bu yıl düzenlenecek kampımıza ise Ekim Devrimi'nin iki önderinden biri, Lenin'den sonra Bolşevik Leninizmin bayraktarlığını yapmış, Marksizmin taşıyıcısı, büyük teorisyenlerinden Lev Trotskiy onur konluğu olarak katılıyor.

Kamp, bütün yaz boyunca DİP'in bölge örgütlerinde Trotskiy'in seçilmiş yapıtlarının okunması ve tartışılması temelinde sürdürülecek eğitimin taçlanması olacak. Kamp esnasında sadece Trotskiy hakkında (tarihteki yeri, Lenin ile ilişkisi vb.) sunumlar yapılmayacak. Aynı zamanda Trotskiy'in, Sovyetler Birliği'ndeki bürokratik yozlaşmanın ortadan kaldırdığı Komünist Enternasyonal'in yerine kuruluşuna önderlik ettiği Dördüncü Enternasyonal'in, Trotskiy'in ölümünden sonra geçirdiği merhaleler ve yaşanan iç mücadeleler, bu konuda yetkin ve deneyimli yabancı konuklarımız tarafından anlatılacak. Sovyetler Birliği'nde hakiki bir komünist olarak yaşamış yaşlı bir Rus devrimcisi, kendi hayat deneyimini aktaracak.

Buradan da anlaşılacağı gibi, kamp büyük bir enternasyonalizm şöleni olacak. Rusya'dan, İtalya'dan, Yunanistan'dan, Danimarka'dan ve Kıbrıs'tan işçi sınıfının devrimci mücadelesi içinde yer alan önderler ve militanlar kampımızı onurlandıracak, kendi deneyimlerini bize anlatacaklar. DİP'in desteklediği uluslararası kuruluş, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK ya da CRFI), kampta yoğun bir varlık hissettirecek.

Kolektif olarak yapılan eğitim faaliyetlerinden artakalan zamanlarda kolektif dinlenme ve eğlenme fırsatları da yaratacağımız yaz kampımıza, sınıf mücadelesinde özne olmak isteyen işçi sınıfı militanlarıyla birlikte olmaktan onur duyacağız. Kampımız, işçi sınıfı da-

vasına yürekten gönül vermiş, bu mücadeleyi hayatının merkezine koymuş herkese açıktır. Eğitimimizin bir bölümü de Türkiye'de işçi sınıfı mücadelelerinin tarihine ve işçi sınıfı içinde örgütlenmenin yöntemlerine hasredilecek.

Kısacası, Lev Trotskiy Yaz Kampı'nı, sosyalist hareketin son yıllarda eğlencenin merkezde olduğu yaz kamplarından farklı olarak, sınıf mücadelesinin öznesi olmayı önüne hedef olarak koymuş Devrimci İşçi Partisi militanları için teorik gelişmelerinin hızlı ve verimli kılınabileceği bir fırsat olarak görüyoruz. Kamp dönemi dışındaki yaşamımızda, çalışma ya da okul elbette zamanımızın büyük bir kısmını alıyor. Gerek işyerimizde veya okulumuzda, gerekse dışında siyasi ve örgütsel faaliyet hayatımızın merkezinde yer alıyor. Bu durumda, teorik gelişmemize ayırabildiğimiz zaman istenilen düzeyde olmuyor. Yaz Kampı ise zamanımızın tamamını kendimizin kontrol edebileceği bir olanak sunuyor bizlere. Kamp süresince teorik-politik gelişmemiz asıl amacımız olmak üzere asgari düzeyde de olsa yaz günlerinin bizlere sunduğu dinlenme fırsatını da kaçırarak değiliz elbette.

Kısacası, yaz kampımız işçi sınıfı devrimleri için muazzam bir enerji depolamak anlamına gelecek!

Trotskiy eğitimi sürüyor!

Yaz kampımızın ön hazırlığı olarak bu yaz DİP bölge örgütlerinde yoğun bir Trotskiy eğitimi sürüyor. Bu eğitim, Trotskiy'in Marksizme büyük katkısı Sürekli Devrim teorisinin enine boyuna öğrenilmesini ve tartışılmasını da, Stalinist bürokrasi tarafından boğulmuş devrimin tarihinin ve geleceğinin incelenmesini de kapsıyor. Ayrıca Komünist Enternasyonal'in Lenin'in ölümünden sonra ne hale geldiği, 1925-27 Çin devriminin "Tek Ülkede Sosyalizm" çarpık teo-

risine nasıl feda edildiği ve Avrupa işçi sınıfının faşizmin kollarına nasıl terk edildiği enine boyuna tartışılıyor. Bütün ihanetlere, 1936 Moskova duruşmalarına, Marksizmin çarpıtılmasına rağmen II. Dünya Savaşı arifesinde, çıkması kesinleşen savaş sürecinde, bürokratik yozlaşmaya uğramış olsa da SSCB'yi savunmak gerektiğini öne süreren Trotskiy'in izinden giderek Marksizmi savunmanın koşul ve yöntemlerini bilince çıkarıyoruz.

Lev Trotskiy Yaz Kampı

29 Ağustos - 2 Eylül
Sotes Tatil Köyü / Dikili

Okuma Programı

- Sürekli Devrim
- İhanete Uğrayan Devrim
- Lenin'den sonra Üçüncü Enternasyonal
- Faşizme Karşı Mücadele
- Marksizmi Savunurken

Kamp programı

29 Ağustos 2012 Çarşamba

- 14:00-15:00: Açılış oturumu: kampı tanıma
- 15:00-17:00: Trotskiy'in tarihteki yeri

30 Ağustos 2012 Perşembe

- 10:00-12:00: Lenin ve Trotskiy: *Marksizmi Savunurken*
- 14:00-16:00: İşçi seminerleri (1): Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleleri
- 20:00-22:00: İşçi seminerleri (2): Örgütlenme deneyimleri

31 Ağustos 2012 Cuma

- 10:00-12:00: 1945'ten DEYK'e devrimci Marksist hareket (1) - Savas Mihail-Matsas
- 14:00-16:00: Sovyet ülkesinde bir komünist - Yosif Abramson
- 20:00-22:00: Uyuşturucu bağımlılarını devrimcileştirmek - Katerina Matsas

1 Eylül 2012 Cumartesi

- 10:00-12:00: 1945'ten DEYK'e devrimci Marksist hareket (2) - Franco Grisolia
- 14:00-16:00: Akdeniz havzasında sürekli devrimin olanakları

2 Eylül 2012 Pazar

- 10:00-12:00: Türkiye, Kürt sorunu, Ortadoğu
- 12:00-13:00: Kapanış oturumu